XV. évfolyam 26. szám. Ára: 1 forint 1959. június 25.

Ludas Matyi

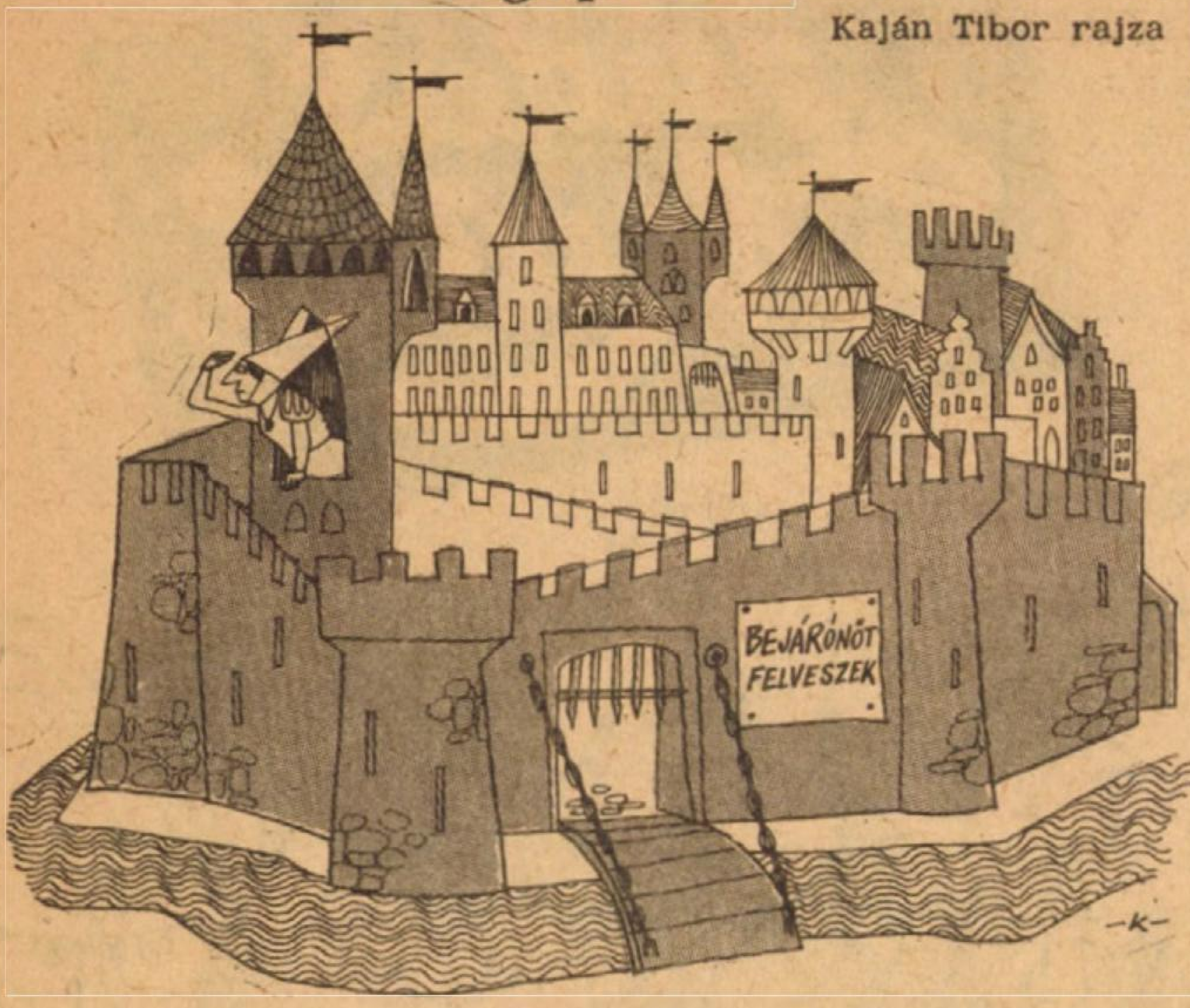

Szűr-Szabó József rajza

— Szedlacsek, maga megint nem figyel!

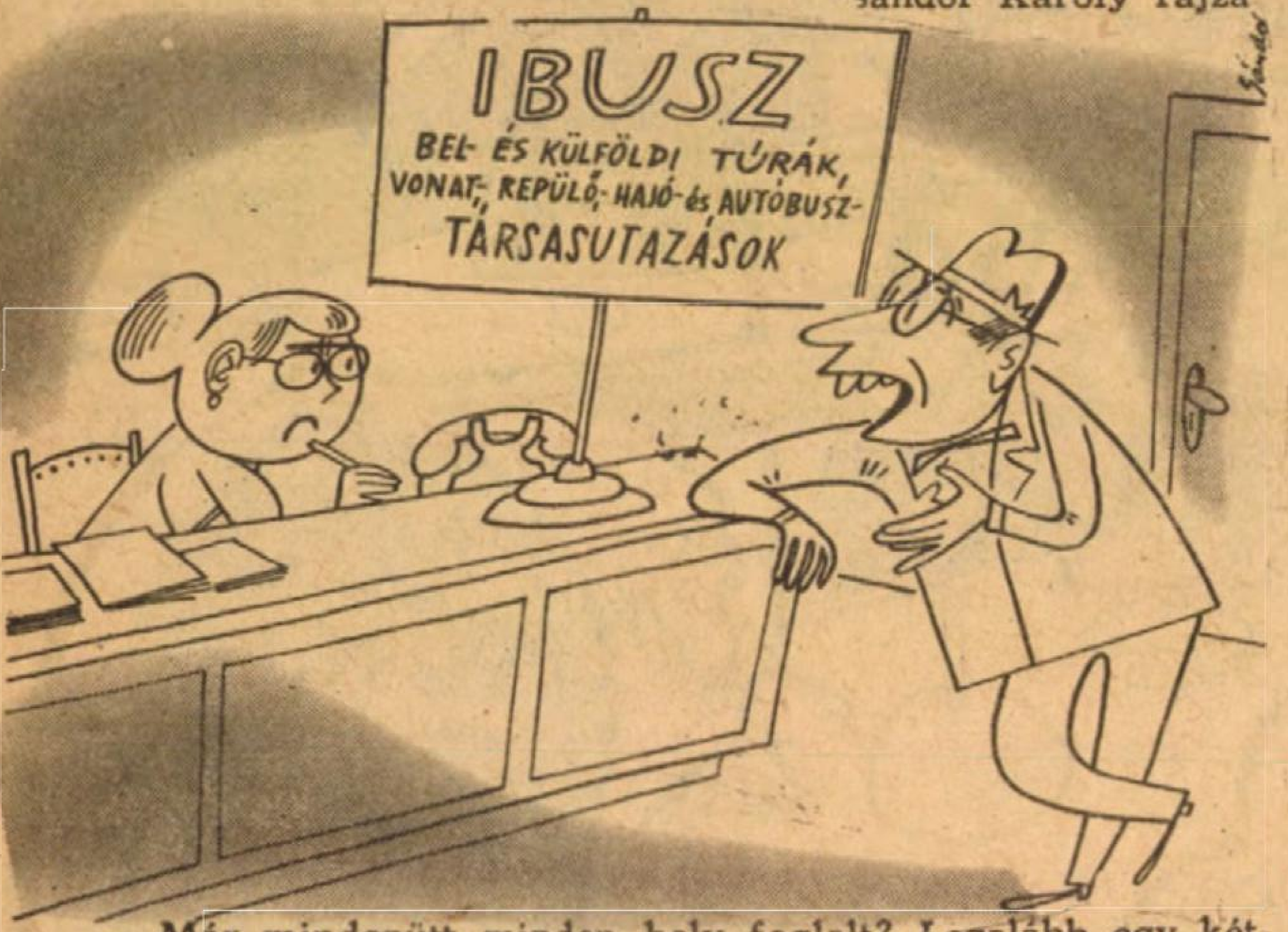
Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Utolsó lehetőség

Sándor Károly rajza

– Már mindenütt minden hely foglalt? Legalább egy kétórás pesti városnéző autóbuszjegyet adjon! ...

Új könyvespolc

Várnai György rajza

– Kérek még 12 centi könyvet! ...

A számok embere 1.000.000

Az illetőt egy kis túlzással jómódúnak lehetne nevezni. Nemcsak, hogy kiegyensúlyozott anyagi körülmények között él, hanem tulajdonképpen mindene megvan, amire csak szüksége lehet az embernek. De vajon miből? Szürke kisember, szerény állása van. Szegény leányt vett feleségül, világéletében hivatalnokoskodott, sem vállalkozó, sem zseniális feltaláló nem volt. Mivel a jómód kérdése már csak gazdaságfilozófiai szempontból is érdekelt, megkérdeztem az illetőtől, hogy milyen módon tett szert számottevő anyagi javakra, miből szerezte vagyonkáját.

— Számításból — felelte mosolyogva.

Megdöbbenve tettem egy lépést hátra. A machiavellizmusnak ez a szemérmetlenül nyílt bevallása megdöbbentett. Mintha III. Richárdot hallottam volna, aki nyíltan bevallotta, hogy nem a szelídség és a jóság útját akarja járni.

Egy pillanat múlva azonban az a gondolat futott át agyamon, hogy az illető talán valamilyen csalhatatlan totó-, vagy lottó-szisztémát talált fel, s hetenként bankot robbant. Erről azonban hallanom kellett volna. Hát akkor? ...

— A nagy számok törvénye — folytatta az illető nagy önbizalommal. — Szürke kisember vagyok, én másként nem emelkedhetek ki a tömegből, mint a kerekszámok segítségével. Ezt a szép televíziós készüléket — mutatott a kisasztalra — mint a Kikelet Áruház egymilliomodik látogatója nyertem. Mennyit kellett számolnom, megfigyelnem, ellenőriznem, amíg végre a kilencszázkilencvenkilencezer kilencszázkilencvenkilencedik látogató után érces léptekkel áthaladtam a bejáraton mint az egymilliomodik áruházlátogató ...

Erről van szó tehát. A számítás itt egyszerű számolást jelent, hiszen az illető még csak nem is valami lángeszű matematikus, nem egy Gauss, Bolyai vagy Hilbert, csak egyszerű fejszámoló, aki rájött a tömeghatás titkára. Homerost nem azért méltatták figyelemre, mert ő írta az ezredik eposzt, Spinoza sem azért nagy filozófus, mert az ő nevéhez fűződik a tízezredik világmagyarázat, Salkot sem az ötezredik majomvese emelte ki az ismeretlenség homályából. Aki azonban egyedül a nagy számokra támaszkodhat, az okosan teszi, ha él a kínálkozó alkalmakkal.

Az illető megmutatta még szép bútorait, amelyeket mint a százezredik bútorvásárló kapott, rádióját, amelyhez mint a kétmilliomodik rádióelőfizető jutott hozzá. Egy gyönyörű faliórával azért ajándékozták meg, mert történetesen ő volt a hárommilliomodik érdeklődő, aki a Pontos Idő szolgálattól telefonon megkérdezte, hogy hány óra.

— Ez véletlenül történt — mondta szerényen — ezt nem számítottam ki. Az élethez szerencse is kell.

A házát még a megboldogult édesapja kapta mint a nyolcmilliomodik magyar. Az autóját mint a százezredik igénylő kapta. Övé a százezredik mosógép, az ötvenezredik hűtőszekrény. Bérlete van a Népstadionba, mint a tízmilliomodik látogatónak. Sokáig lehetne sorolni ennek a megkapó gazdagságnak számos kincsét. Közben olyan profán gondolatok is megfordultak az agyamban, hogy bizonyára ő volt felesége tizedik kérője, sőt egykoron majd díszsírhelyhez is juthat, ha elhunytával éppen valamelyik nagy kerek számot tölti be.

Nagy és mélységes tanulsága van mindennek. Az emberek nagyságra, dicsőségre vágynak, ki akarnak válni a többiek közül. De nem lehet mindenki Nagy Sándor, Sokrates, Einstein, vagy Greta Garbo. Nem lehet mindenki, legjobb, legkiválóbb, legelső. De ha már valaki nem lehet első, legyen egymilliomodik!

Feleki László

Sztrájkolnak az olasz tengerészek

– Hello, Harry, ha egy félórán belül nem csatlakozunk a sztrájkolókhoz, megszakadok . . .

A slágerszerző

Amikor a slágerszerző meghalt, a mennyországi elosztóban tanácstalanul nézte a szolgálattevő angyal a beutalólapot.

Slágerszerző, slágerszerző . . . Micsoda foglalkozás ez? Hová osszam be? — töprengett.

De nem sokáig törte a fejét és elhatározta: oda teszi, ahol éppen hely lesz . . .

Így került a slágerszerző egy kisebb felhőre, ahol rajta kívül csak egyetlen lakó volt.

— Régóta van itt? — kérdezte ettől, mihelyt ő is berendezkedett a felhőn.

— Régen. Még a múlt században jöttem. Mi újság a földön?

— Semmi különös. Genfben tanácskoznak, a berlini kérdés még nem dőlt el, készülnek a római olimpiára és igyekeznek megvalósítani az emberek Holdba való utazását. Szóval semmi különös. Azaz . . .

A felhő régi lakója érdeklődve kérdezte:

— Hogyan, még a holdutazásnál is van érdekesebb?

— Van! Tegnapelőtt, néhány órával a halálom előtt megírtam a slágerek-slágerét. De maga ezt nem érti! Tudja, kell egy jó kezdő sor. Az viszi az egészet! Várjon, igyekszem megmagyarázni. Tudja, olyasmi, mint régebben a „Teve van egypupú" volt, vagy az, hogy „Zabáld a számat, a pofikámat". A jó kezdés már sikert jelent. De az én kezdő sorom, az korszakalkotó! A slágerirodalomban ilyen még nem volt. Megtelefonáltam a kiadómnak, képzelje, elájult a telefonnál a gyönyörűségtől. Rögtön nagy előleget utalt át a Jogvédő Irodán keresztül. Sajnos, amikor a postás becsengetett a pénzzel, én már félórája jobblétre szenderültem. Pehh. Korszakot alkotok és már nem élem meg! Akarja hallani?

— Nagyon kíváncsivá tesz.

— Tudja, a siker minden kelléke benne van a kezdő sorban. Nem akarok nagyot mondani, de a „Megesz a fene, elmegy az ember esze érted, drágám", amellyel a Frecsenyák félmilliót keresett, semmi az enyémhez képest. Na, figyeljen! Figyel?

— Figyelek.

— „Ma még tör a frász érted, itt a szám, pedig csak a kezemet kérted." Na, mit szól hozzá?

— Ne haragudjon, de a maga korszakalkotó sorát épp úgy, mint a többit, amelyeket felsorolt, parlaginak, pongyolának és ha nem haragszik meg őszinteségemért, rossznak, sőt pocséknak találom.

A slágerszerző dühös lett:

— Nocsak! Szóval magának nem tetszik. És ha szabad kérdeznem, milyen jogon bírál?

— A szépség jogán.

— Ért is maga a slágerekhez!

— Bevallom, nem értek hozzá.

— Tudja maga, milyen erő van abban a kezdésben, hogy „Ma még tör a frász érted"?

— Fogalmam sincs . . .

— Nahát! Bevallja, hogy nem ért hozzá és van mersze az én halhatatlan soromat megbírálni. Mondja, kicsoda maga tulajdonképpen?

A felhő régi lakója halkan bemutatkozott:

— Heine vagyok . . .

Palásti László

Tartóssági vizsgálat egy textilgyárban

Hegedűs István rajza

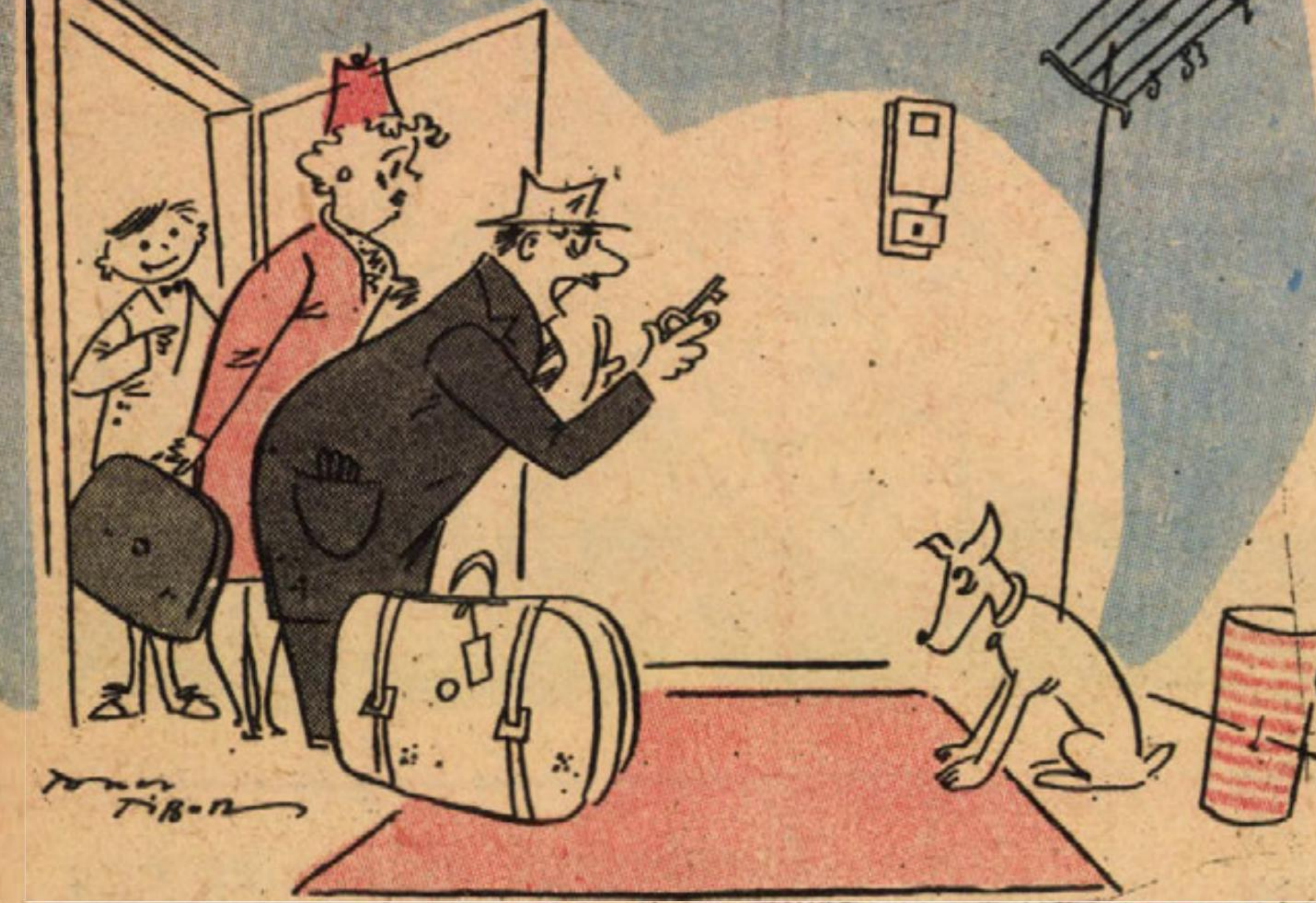

Itt a szúnyog-szezon

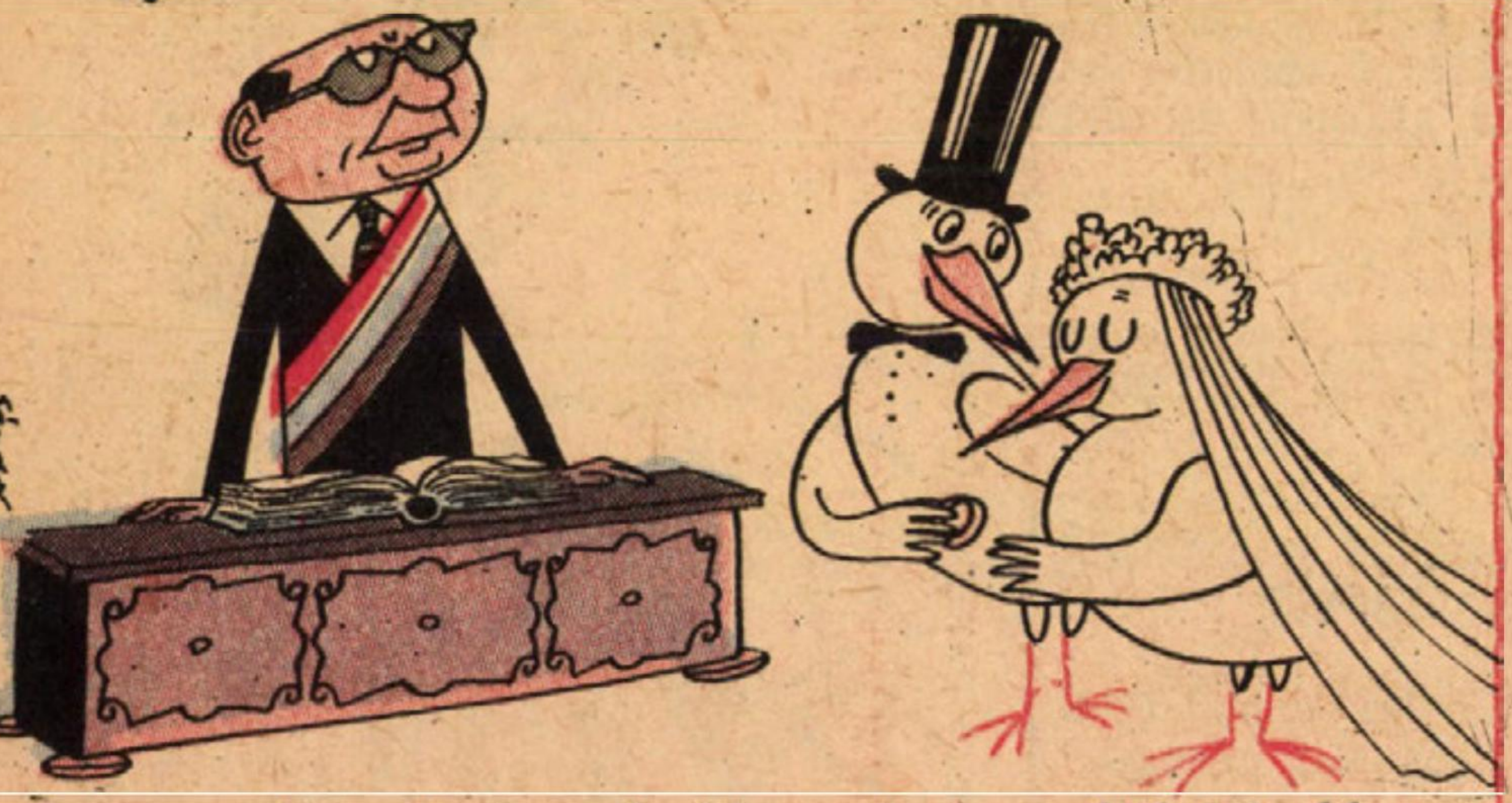
A lovag

Buksira marad a lakás

– Aztán, ha elmész hazulról, jól zárd be az ajtót! Megértettél?!

Gyűrűzik a Fehér-tó madárállományát

Egy madár, aki ragaszkodik a törvényes külsőségekhez

LEVÉL a mandulaműtétről

Kedves Főnök kartárs!

Az egész vállalat repes a boldogságtól, hogy Ön sikeresen túljutott a régóta esedékes mandula-operáción és egészségesen elhagyta a klinikát. Nem mintha az orvostudomány mai állása mellett a legcsekélyebb veszély is fenyegette volna Önt! De annál meghatóbb az aggódásnak és a figyelemnek az a megnyilvánulása, amellyel Önt néhány napos betegsége idején közvetlen munkatársai körülvették.

Az Ön beosztottjai fáradságot és költséget nem kímélve, a kapus éberségét kijátszva, a nap minden szakában egymást felváltva, egyenként és csoportosan megjelentek Önnél, hogy tanújelét adják mély együttérzésüknek. Ön manduláitól megfosztottan és fáradtan hevert betegágyán, de sohasem mulasztotta el biztató és elismerő mosolyát a kedves látogatók felé küldeni.

Igaz, meg is érdemelték! Bodlai Manci a titkárságról nagy csokor bordóvörös pünkösdi rózsával és egy üveg négyputtonyos tokajival kedveskedett Önnek. Ám Vartainé sem akart lemaradni: a legszebb három fehér orgonát választotta ki a Virágértnál, hogy tisztelete jeléül egy üveg ürmös kíséretében hódolattal tegye az Ön betegágyára. Lakos Feri a bérosztályról szerényen csak egy üveg tojáslikőrrel, míg Svantákné a könyvelésből egy saját készítésű citromtortával lepte meg Önt és tejszínnel rajzolta rá, hogy „Jobbulást kíván szeretett főnökének Svantákné." Rozmai Elek a vállalati kocsin direkt leszaladt Kecskemétre a bácsikájához, hogy kétliteres fonott demizsonjában valódi kisüstön főtt barackkal fejezze ki ragaszkodását. A terves Borodlainé legalább tíz édességboltot végigjárt, míg rátalált az Ön legkedvesebb desszertjére, az arany staniolba csomagolt kókuszcsemegére, ami oly ritkán kapható. Egész dobozzal vett Önnek! Ezt annál inkább is nagyra kell értékelni, mert Borodlainé egy tízessel még egyénileg is hozzájárult ahhoz a két üveg Dékány-brandyhez, amellyel a tervosztály kollektíven kívánta jelezni az Ön iránti nagyrabecsülését.

Nem lehet tagadni, Ön figyelmes házigazdának bizonyult. Kétségtelenül indokolt bágyadtsága ellenére is gyakran emlegette a kollégáknak, ki látogatta már meg Önt és ki maradt távol, aminek eredményeként mindenki szerepelni óhajtott az Ön sajátos protokoll-listáján. Mikor némi keserűséggel Ön megemlítette Zebegényit, Kovácsot és Simait, akik, úgy látszik, megfeledkeztek szeretett főnökükről, másnap már mindhárman megjelentek Önnél, hónuk alatt egy-egy üveg olcsó homoki fehérrel, amit nem lehet tőlük zokon venni, hiszen sokadika volt éppen.

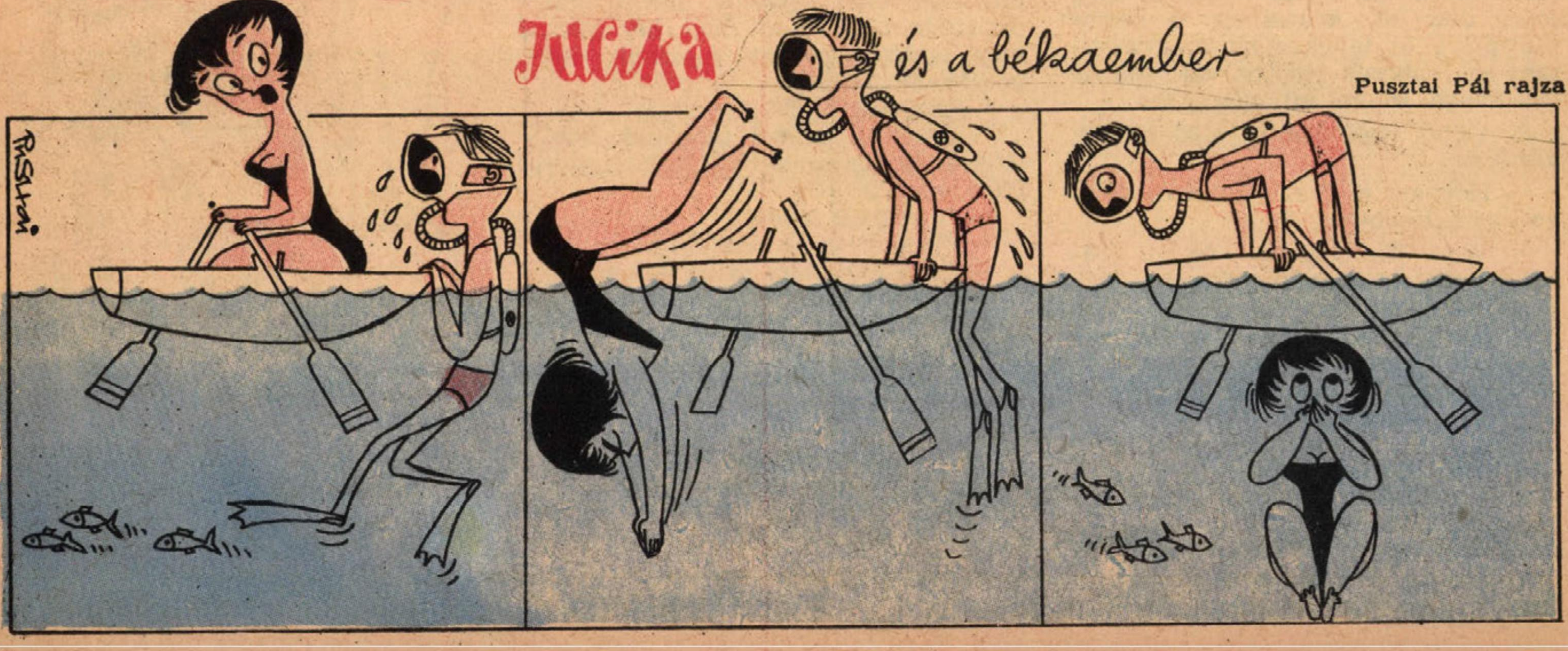
A vállalat kollektívájának nagy örömére, végül is Ön szerencsésen és gyógyultan elhagyta a klinikát. Egy hét alatt nyolcvanketten látogatták meg Önt, alacsonyabb- és magasabbrangú beosztottjai, ami a legjobb mércéje az Ön népszerűségének.

Akiben érző szív dobog, megértheti az Ön meghatottságát és a hálakönnyeket, amelyek ellepték szempilláit, amikor két mandulával szegényebben, de sok szép tapasztalattal gazdagabban beszállt Ön a klinika előtt a vállalati Pobjedába, amelynek hátsó ülésén alig tudta elhelyezni a szeretet ezernyi kézzelfogható jelét…

Földes György

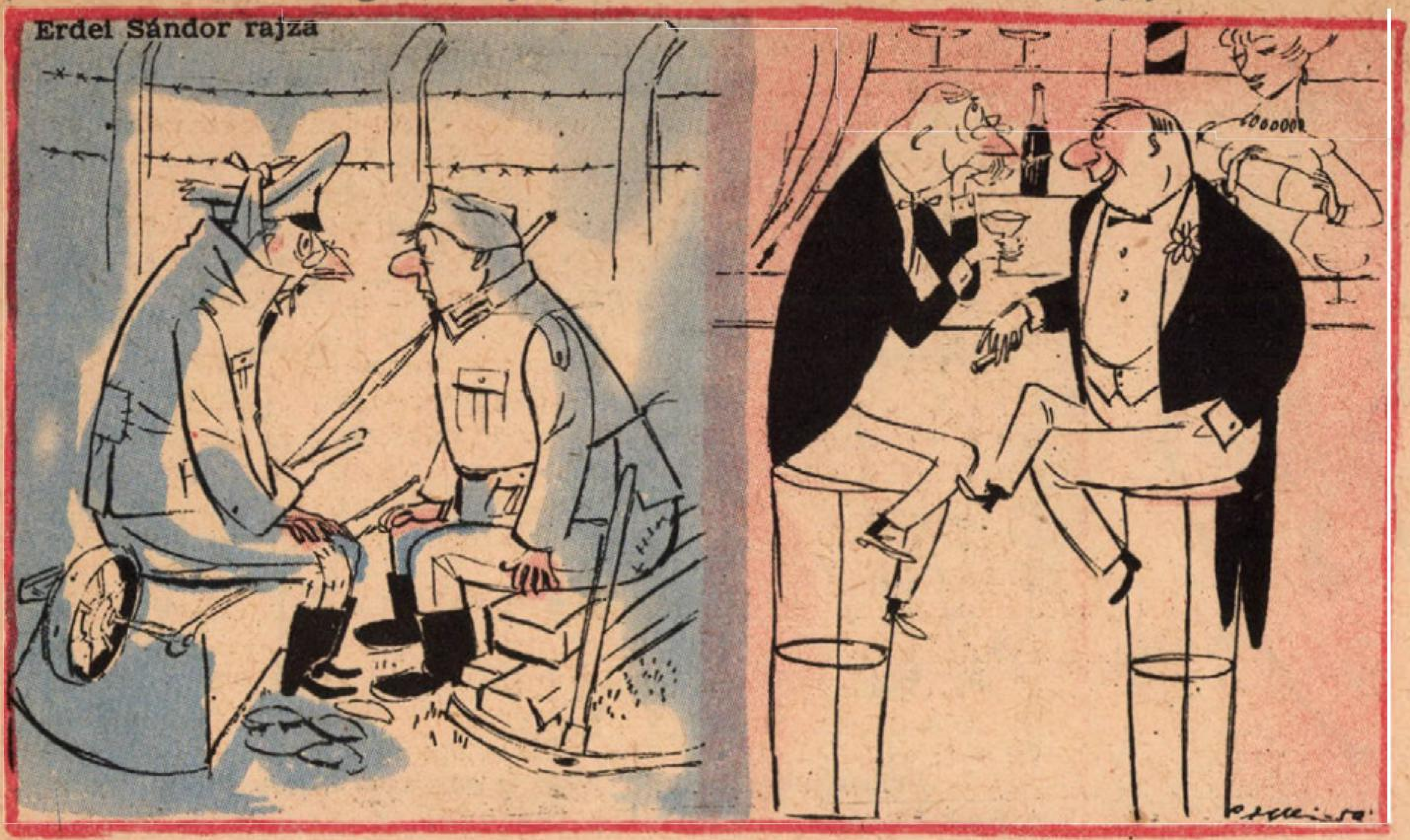
Julcika és a békaember

Pusztai Pál rajza

A feledékeny

Sztálingrád 1943. **Berlin 1959.**

– Hej, Fritz, ha még egyszer Berlinben lehetnénk!...

– Hej, Fritz, ha még egyszer a Volgánál lehetnénk!...

Rejtvény

Megszállottja vagyok korunk jellegzetes szenvedélyének, a rejtvényfejtésnek.

Végig izgulom a televízió dupla vagy semmi játékait és hetek óta kemény agy-edzésben állok, hogy a Furfangosok Clubja legközelebbi országos versenyén kellően felkészülve indulhassak a saját színeimben.

Megbirkóztam már a Föld legmagasabb hegycsúcsaival, átrágtam magam a leghosszabb alagutakon, elraktároztam agyamban a tavakat és rávetettem magam a folyókra. Bár ne tettem volna.

Már éppen megtanultam A természettudományok zsebkönyve 1959. évi kiadásából, hogy a Föld leghosszabb folyója a Nílus, amely 6671 kilométer, egy centiméterrel sem kevesebb. Ezzel szemben a Mississippinek a Missourival együtt is csak 6418 kilométerre telik mindössze. Ki hitte volna!

Ám ekkor közbeszólt a véletlen, amely kezembe adta az ugyancsak 1959-ről keltezett Nemzetközi Almanach című kötetet. Élvezettel merültem a legnagyobb tengermélységekbe és éppen a vízesésekre akartam átsiklani, amikor szemembe ötlött itt is a folyók hosszáról készült táblázat. Mi ez — röppent fel ajkamról a riadt sikoly — nem jól látok, vagy időközben összement a Nílus?! E műben ugyanis a folyók rangsorának első helyén a Mississippi büszkélkedik 6970 kilométerrel, a Nílus pedig éppen hogy a szerény harmadik helyet tartja, potom 6450 kilométerrel! Tessék elhinni, nem vagyok kicsinyes, tíz-húsz méterért nem szólnék egy árva szót sem. De ez mégis csak 221 kilométer, akárhogy is számolom. Vagy azzal kárpótolnak, hogy e műben viszont a Mississippit növesztették meg 552 kilométerrel?

Gyötrő gondolat hömpölygött agyamon végig. Mi lesz, ha a dupla vagy semmi versenyen tőlem a Nílust kérdezik? Az éjszakát nyugtalanul hánykolódva töltöttem. A Nílus nem hagyott aludni. Most hát kinek higgyek? Ma reggelre döntöttem.

Nem hiszek senkinek! Elmegyek és megmérem.

Halász Gyula

A purifikátor

Schwott Lajos rajza

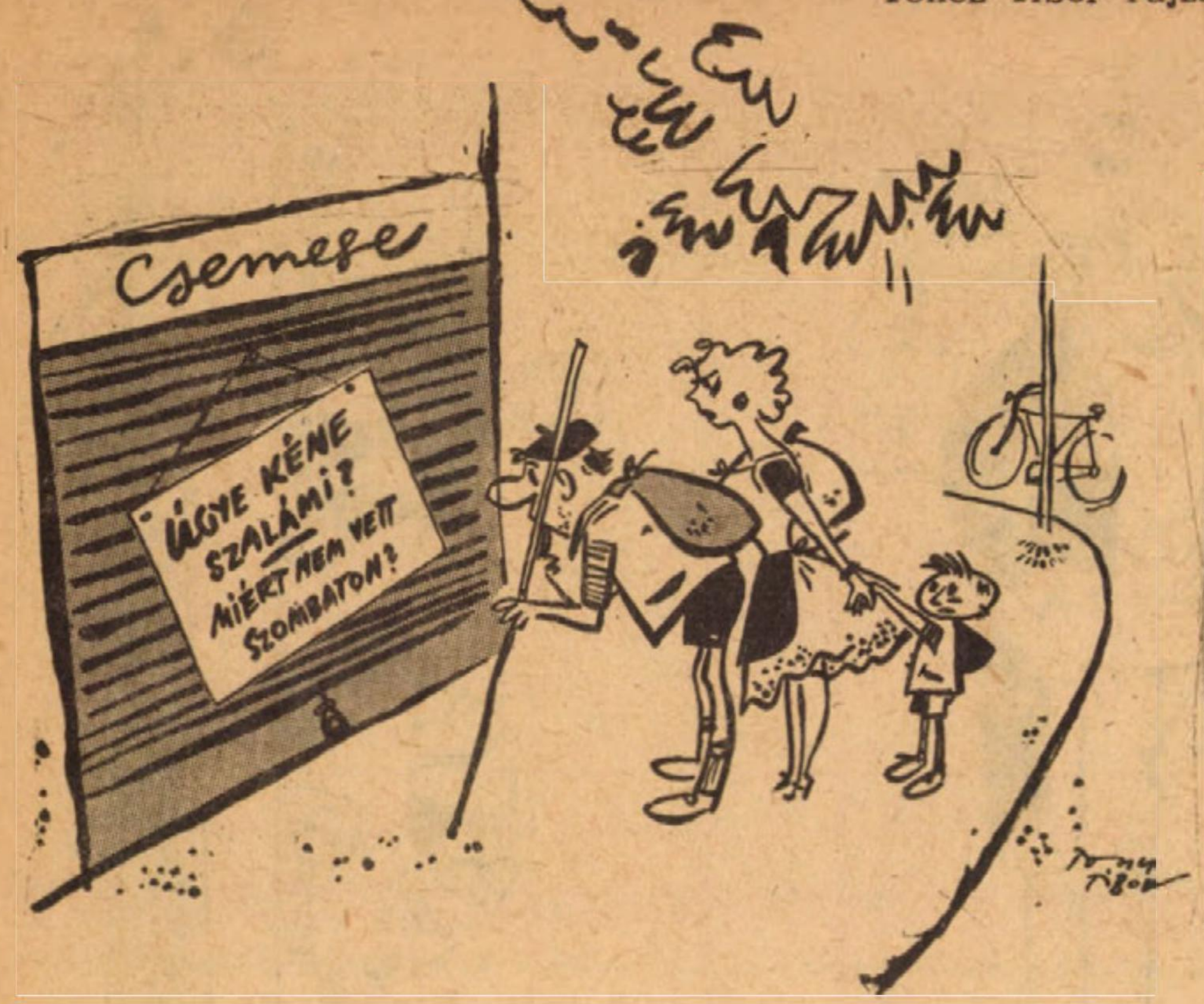

Modern autó

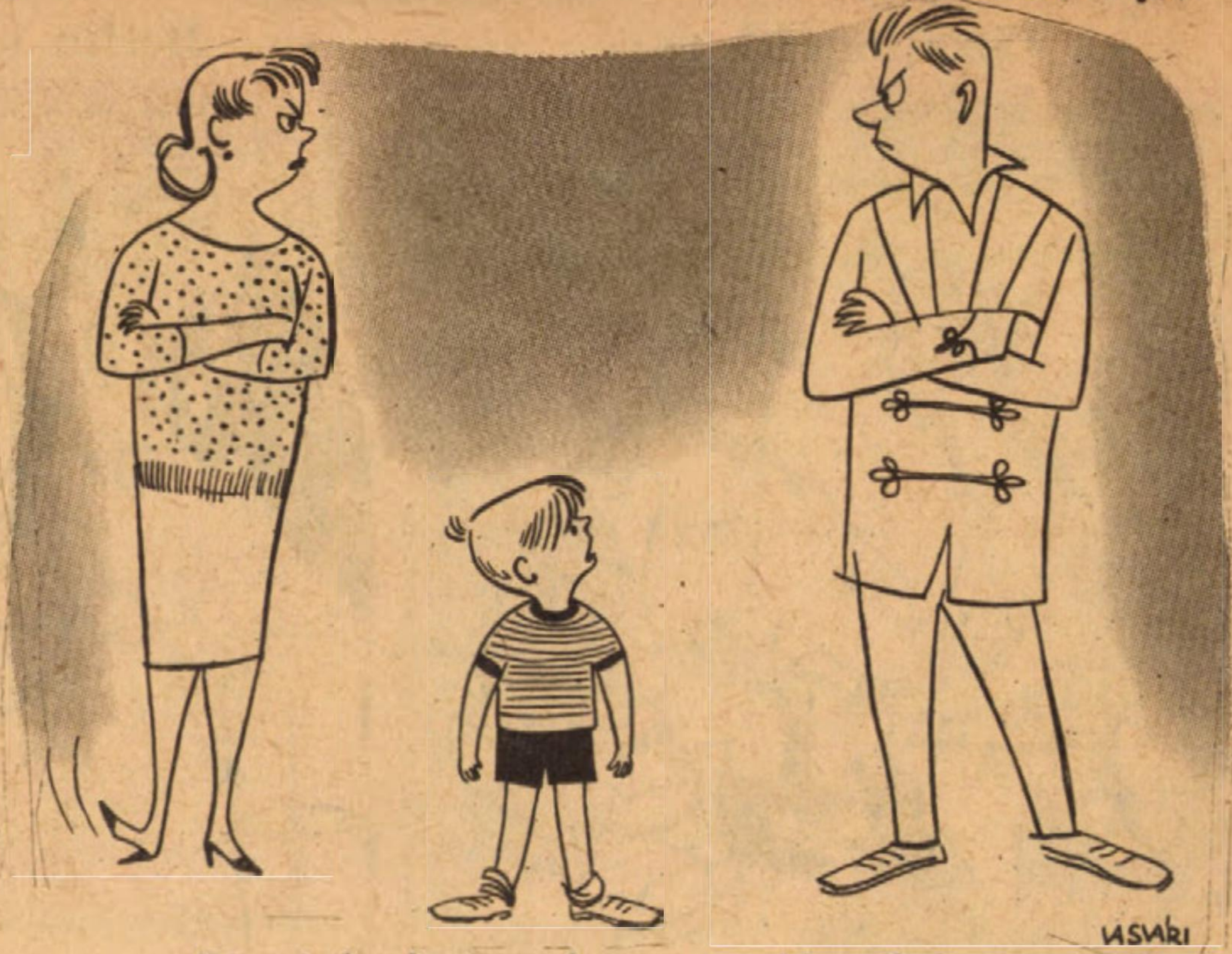
Vasárnapi frocli

Toncz Tibor rajza

Pedagógia

Vasvári Anna rajza

– Döntsétek el végre, hogy a sarokba álljak, vagy csokit kapok?

Délidőben

Mikor beléptem, harsány Pujááá — pujáá-á — pujáá-á-á — rikoltás fogadott. De pillanatok alatt rendbe jöttem. Kiderült, hogy zene volt. Megkérdem a pincért: Ez a Wurlitzer? Nem — mondja — ez az Ananász eszpresszó. Leülök és erőlevest kérek. Mintaliii-i-i — visít a gép, de gondoltam, ki lehet ezt bírni, ne ugorj fel, ne menj el, mi ez a négyezer gépes hannoveri bombatámadáshoz képest. És azt is kibírtad.

— Erőleves nincs — szólt a pincér és tovább szaladt. De tíz perc múlva visszatért. Közben a Wurlitzerbe forintokat dobált egy hosszú fiú, akin lila kabát volt, sárga papucscipő, vörös szatén ing és világoskék nyakkendő, amelyen bérpaloták, autók, meztelen négerek és pálmafák színes lenyomatai voltak láthatók. A fiú dús fekete haja a fejebúbjára volt fésülve. Feketét ivott, rummal.

— Tessék talán vajas borjút enni — szólt a nyugtalan tekintetű pincér, és elrohant.

A borjú meleg volt, a rizs hideg. Ne idegeskedj, kit érdekel, hogy neked nem kell a gép. Most ez járja. Amerikából indult el. Ott zaj kell mindenekfölött, minden áron és mindenütt. Kell, nem kell, meghallgatod. A lilakabátos fiú a Wurlitzer mellett ül. Huhuhuhu-u-u-ijah- vijjog a gép. Ez most zene.

— Feketét kérek.

— Szabad ez a szék? — Ötven körüli asszony áll előttem. Körülnézek; jobbra balra üres asztalok.

— Ó, csak egy perc az egész — teszi hozzá és leül.

— Látom, angol újság van az asztalán, most kaptam levelet Ausztráliából, nem teccene elolvasni nekem?

— Fizetek!

Trrlampam — trrlampam — trrlappam — bumm — bulu- hu- hu — Nem jön a fizető.

— Azt írják a rokonai, hogy két csomagot küldtek mindenfélével. Írjon, ha megkapta. Mindenki jól van, csókolják.

— Már meg is kaptam. Köszönöm. Nézze, ez a nájlon ing is benne volt, valódi amerikai. Nem érdekli? Háromszázért a magáé. Van aranyzsilettem is ötér'. Hát Lucky Strike?

Az oszlop mellett százhúsz kilós, roppant vastag lábú, platina szőke nő ül, fülében nagy arany korong. Le nem veszi a szemét rólunk. Most rosszul öltözött, borotválatlan, kopasz, hatvanas férfi lép az asztalához, zsebéből papírokat és pénzt szed elő, leteszi az asztalra és szó nélkül tovább megy a Wurlitzer mellé. Valamit mesél a kenyeres lánynak és pénzt dob a gépbe.

Bumba — hijah! haluhu-u-u-!

— Fizetek!!

— Nájlon römikártyám is van nyolcvanér'.

A lilakabátos fiú asztalához fiatal lány telepedik le. Világos szőke lófarkas frizura, fekete szemöldök, fekete szempilla; könnyű fehér anyagból testhez tapadó szoknya, a combhajlatnál látszik a rövid nadrágocska varrása. Nevetnek és isznak.

Paamparampa — paraa-a-a-

— Nem kérek semmit, nincs pénzem.

— Ha állásban van, részletre is adom.

— Nincs állásom.

A százhúsz kilós nő gondola formájú vörös retikülbe rakja a pénzt, a papírokat és megint ide néz. Tízkilós képében, mozdulatlan apró szemek, szája téglaszínű.

— Kérem, szóljon már a fizetőnek.

— Fizet — mondja fáradtan a kiszolgáló és a konyhába megy.

Tetihehe — helehe — helehe-e-e-Vájup!

Ez a fejlődés egyik folyamata. Nem kell lenézni. Minden a káoszból lett. Meglátjuk, mi lesz belőle.

— Fizetek!! Fizetek!!!

Varnák — hejée — varnák — hejée — varnák — hejée, uph!

Kőműves Imre

Pesti tudósítónktól

Jegyzet a „Női Logika" című filozófiai műhöz:

Az illető hölgy — finoman szólva — már túl van a Nyugat-római birodalom bukásán, vagyis a középkor kezdetén. Korára azonban rendkívül kényes, minden erővel küzd az ellen, hogy éltes nőnek nézzék. A minap fölháborodva panaszkodott egy fiatal asszonyra:

— A szemtelen! Azt mondta nekem, hogy néni! Lenénizett! Micsoda tapintatlanság! Hogy lehet valaki ilyen pimasz! Hogy mer velem szemtelenkedni? Velem, aki az anyja lehetnék!

*

A nemzetközi gyermekrajz-kiállítás egyik kis részvevőjét, aki az absztraktok közé tartozik, megkérdezték:

— És mi leszel, ha felnősz?

— Naturalista!

*

Idén is érettségizik egy sereg tiszteletreméltó idősebb nő és férfi, állami és tanácsi dolgozók, akik a negyedik és ötödik X között sem szégyellték tanulni. Érett fejjel maturálnak, s érett humorról tanúskodik egyikük alábbi megjegyzése is:

— Az érettségivel egyidőben megtartjuk mindjárt a huszonötéves érettségi találkozót is.

*

Mindig figyelem a falakat, a kerítéseket, mert világéletemben nagy érdeklődést mutattam a népköltészet, a gyermeklélek és az antagonisztikus ellentétek iránt. Rajzok, indulatos sértések és profán közlések tarkítják a nyilvánosságnak e könnyen hozzáférhető területeit. Amit azonban a minap láttam, az nem mindennapi élmény volt. Egy Bérkocsis utcai falon röviden ez állt:

Hüje vagyok.

Ez páratlan a *hüjézés* történetében.

Ez nem akármilyen önkritika.

f. l.

a p r ó s á g o k

Paradoxon az evésről

Két barát beszélget. Egyik sovány, a másik kövér. Azt mondja a sovány: „Öregem, annyira szeretek olvasni, hogy mikor nagyon szegény voltam, gyakran éheztem, hogy könyveket vehessek." „Meg tudlak érteni" — így a kövér. — „Én annyira szeretem a hasamat, hogy volt idő, mikor inkább éheztem, de azért jól ettem."

*

Hogy micsoda tragédiák vannak!

Egy barátom meséli: Gyakran utaztam együtt a villamoson egy házaspárral. Fiatalok voltak és láthatóan nagyon szerették egymást. Egyik nap felszáll a férfi — egyedül. Arca szomorú, karján fekete szalag. Te jó Isten! — gondoltam — meghalt az a szép kis asszonyka. Nagyon sajnáltam. Pár nap múlva elmaradt a férfi is. Aztán egyszer csak felszállt a fiatalasszony, szomorúan, gyászkarszalaggal. Úgy látszik, a férj is meghalt. Kár értük. Olyan szépek voltak együtt.

*

Milyen jó, ha valakinek protekciója van.

Középkorú hölgy meséli társaságban: Ma mindenhez protekció kell. Aki „csak úgy" megy el valahová, meg se hallgatják. Ügye eleve el van vágva. A bejárónőm húga például elment az orvoshoz, mert mindig nagyon fáradt volt. Vizsgálták jobbról, balról, végül közölték vele, hogy semmi baja sincs. Pár nap múlva kiderült, hogy a nő férjének a főnöke a Rendelőintézet főorvosának az öccse. Ez adott néhány sort a bátyjához. Na, ezek után, elképzelhetitek, mi történt: a nő elment a főorvoshoz, a főorvos leszólt a Belgyógyászatra, a nő odament, és mindjárt találtak nála egy jó kis szervi szívbajt.

*

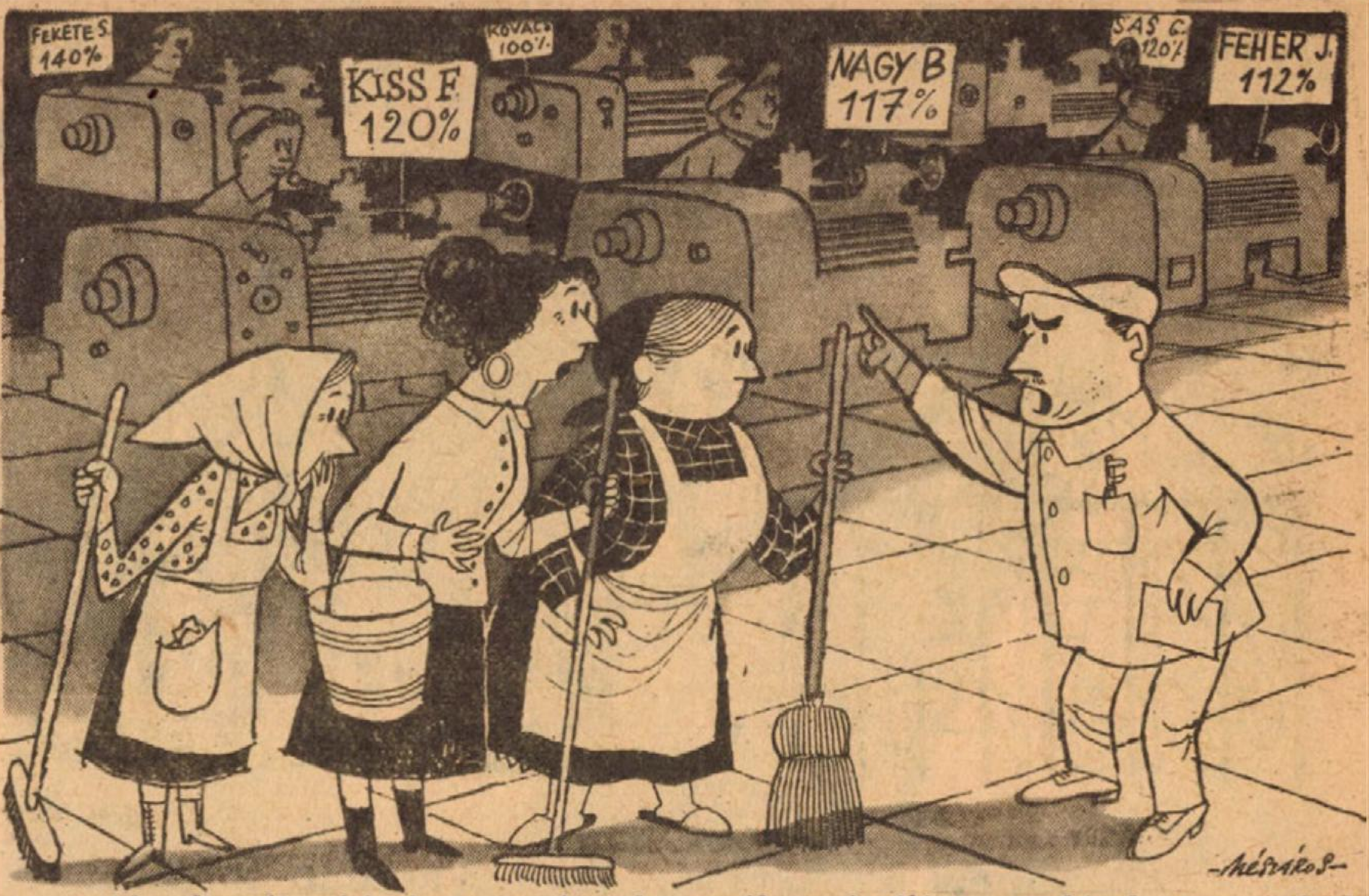
Szólásmondás az Emberről

Számtalan olyan mondás forog közszájon, mely az embert az állatok különleges fajtájaként tünteti fel. Kénytelen vagyok ezek számát eggyel szaporítani: Az Ember olyan állat, amelyik nem megy be a kocsi belsejébe.

Gajdos László

Hogyan lehetne tökéletesíteni a verseny nyilvánosságát?

Mészáros András rajza

– Ide figyeljenek! Amit itt látnak, arról az égvilágon senkinek sem szabad tudnia!

Fakír

Kaján Tibor rajza

Iskolai felvételek idején

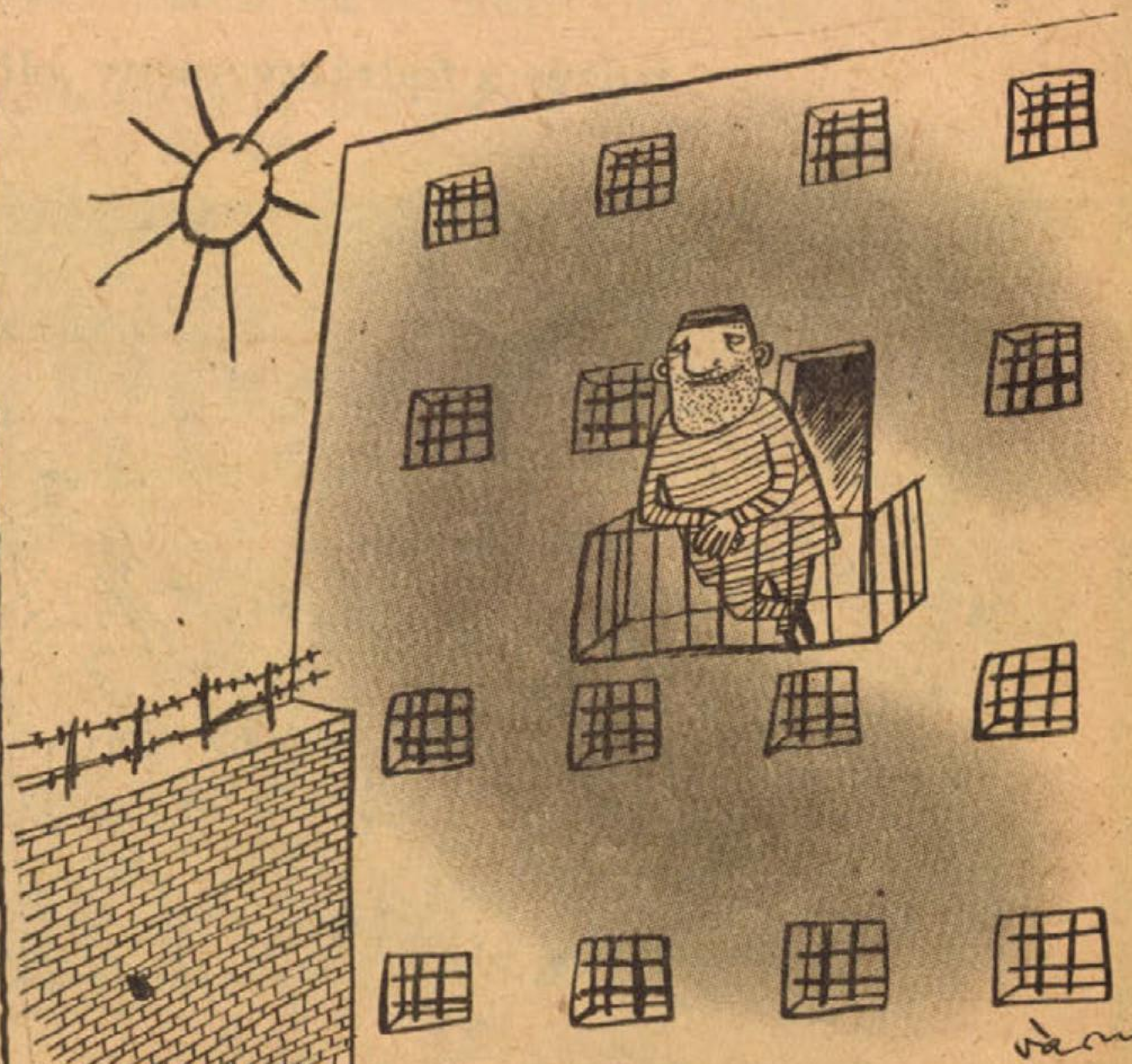
Kaján Tibor rajza

– Adok két távoli rokont és egy unokatestvért egy miniszterhelyettesért ...

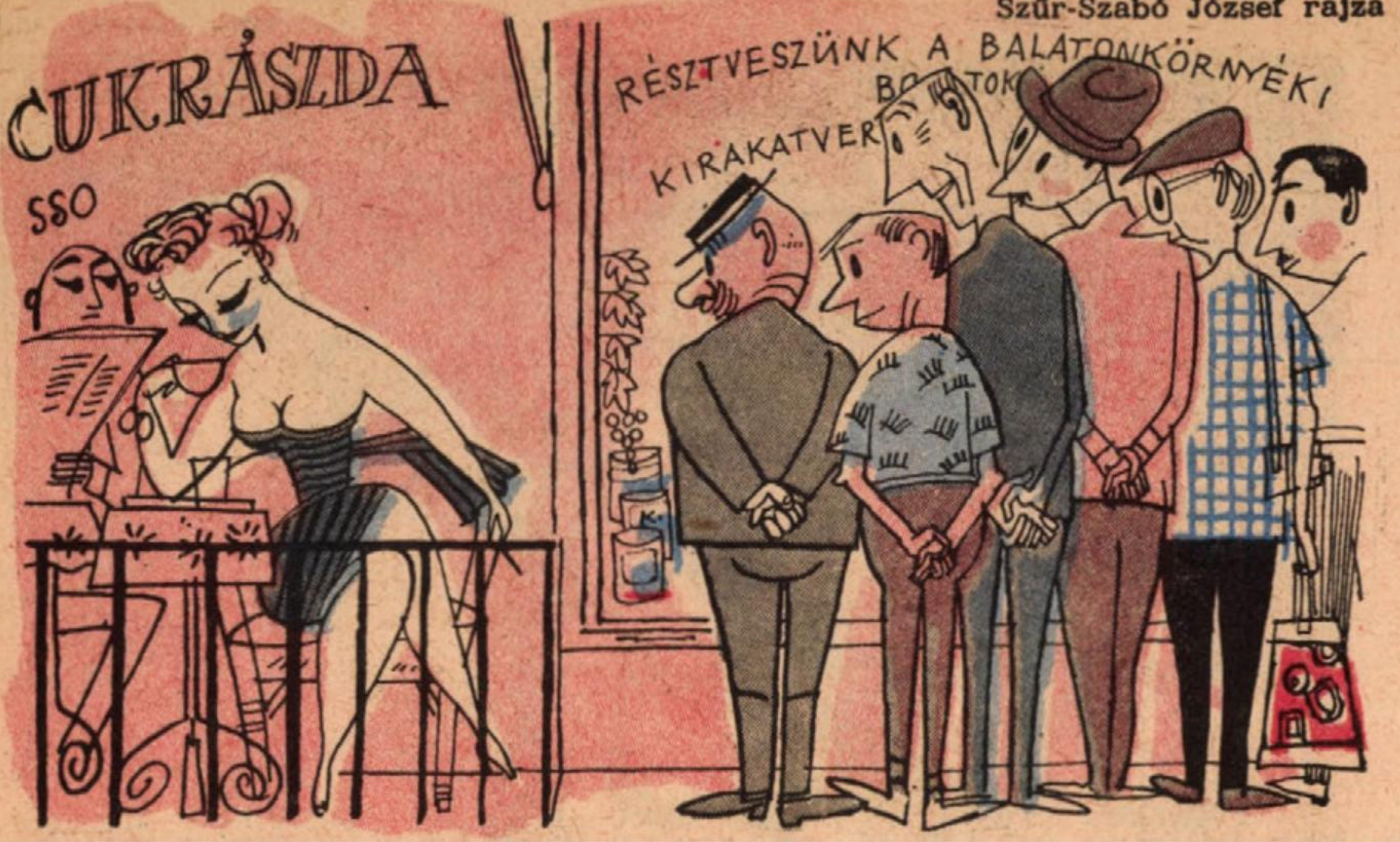
Protekció

Várnai György rajza

A Balaton környéki kirakatverseny győztese

Szűr-Szabó József rajza

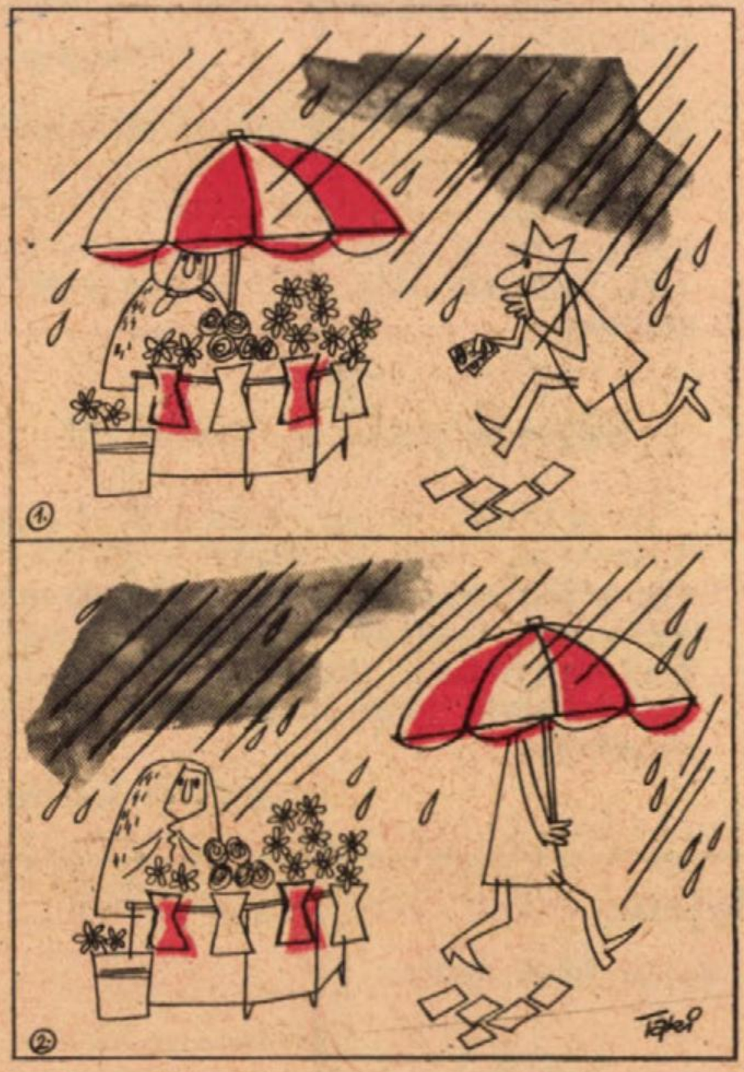
Újítás

Kasso rajza

– Kérek egy forintosat a pirosból!

Váratlan fordulat

Ketten beszélnek

— Á, á, alászolgája, kedves Mester, jónapot kívánok!

— Jó napot, tisztelt uram. Olvasta a legújabb regényemet, amely tegnap este jelent meg tetszetős félvászon-kötésben?

— Olvastam, persze, hogy olvastam, drága Mester! Hét óra hosszat álltam a könyvesbolt ajtaja előtt, hogy az első példányt megkaparinthassam. Hiszen tudja, hogy régi tisztelője vagyok az írásainak, Mester!

— És milyennek találta, kedves uram, a regényemet?

— Mester! Gyönyörűségem kifejezésére nem találok szavakat.

— Talán nézzen utána a Ballagi Nagy Szótárában.

— Minden szó eltörpül az ön műve mellett. Talán elég, ha annyit mondok, hogy nem tudtam letenni. A feleségemet kellett felébresztenem hajnaltájban, hogy segítsen letenni az ön regényét. Így aztán ketten valahogyan letettük. Mester! Csak egy szót mondok: állati!

— És mi a véleménye, drága barátom, hogyan bonyolítom a cselekményt?

— Ah, a cselekményt! Mester! Én már láttam cselekményt bonyolítva, de így, ennyire, ilyen mélyen, ember még cselekményt nem bonyolított. Mester! Amit ön véghezvitt, az a bonyolítás csodája! Nem, az már nem is bonyolítás, az maga az ős-bonyolultság! Ha semmi más nem volna az ön regényében, mint ez a bonyolítás, akkor is halhatatlant alkotott volna!

— És a korfestésről hogyan vélekedik, drága barátom?

— Ne mondja ki ezt a szót, forrón tisztelt Mester, mert elgyengülök. Kor festve így még nem volt. Ahogy ön, imádott Mester, a kort festi, az már varázslat! A harmincas éveket én is ismerem. De az a kor, ahogyan a valóságban volt, meg sem közelíti azt a magaslatot, amilyenre ön festette. Boldog lehet, aki egy így festett korban élhetett. Ezért irigyeltem Elvirát.

— Apropó Elvira. Mit szól szerelmi vívódásához?

— A négyszázötödik oldalon? Mit mondjak? Elfúló lélegzettel olvastam. Ha nincs otthon véletlenül egy oxigénpalackom, belepusztultam volna.

— Azt hiszem, az a részlet csakugyan érzelem-gazdag.

— Mester! Az ön részéről nincs helye a szerénykedésnek! Hogy érzelem-gazdag? Mester! Én úgy bőgtem, mint egy gyerek, akit megvertek. Én, aki utoljára a Titanic katasztrófájánál bőgtem, ma éjjel úgy zokogtam, hogy feljött a házmester és bekopogott, hogy vegyek erőt magamon, mert a szomszédok nem tudnak aludni.

— És erőt tudott venni magán? Nagyon csodálnám...

— Hogyan tudtam volna! Éjnek évadján szállodába kellett költöznöm s ott olvastam a regényét egészen a hatszázhuszadik oldalig, amíg Elvira oda nem adja magát a vándorköszörűsnek.

— És meglepte ez a fordulat önt, drága barátom?

— Hogy meglepett-e? Teljesen megnémultam, úgy frappírozott. Mit mondjak, annyira megnémultam, hogy amikor a szállodából taxin hazamentem, a taxisofőrnek egy cédulára írva nyújtottam át a lakcímemet. Kell még egyebet is mondanom?

— És érződik a regényemen az élet nyers szaga?

— Éppen erről akartam beszélni! Amikor hajnaltájt végre sikerült letennünk a könyvet, elszunnyadtam, persze gyötrődve és feldúlva. Reggel félhatkor mire ébredek? Valami furcsa szag terjeng a szobában. Felkeltem a feleségemet, kérdem: mi ez a szag? És kérem ő, aki még nem is olvasta a regényt, azonnal megmondta, hogy az élet nyers szagát érzi. Akkor már tudtam, hogy az ön regényéről van szó. Eldugtam a spájzban aztán.

— És akkor már nem érződött? Nagyon csodálnám...

— Dehogy nem érződött. Bele kellett tennünk egy bádogdobozba a könyvet és elástuk a kertben. Így írni, Mester, csak kevesen tudnak! Áldja meg az isten érte, mind a két kezével!

— Hát köszönöm, drága olvasóm. Jól esett a dicsérete, mert éreztem rajta, hogy őszinte.

— Az. De arra fel kell hívnom a figyelmét, Mester, hogy kilencszázharminckettőben nem forint volt, hanem pengő.

— Maga ebből a szempontból olvas egy regényt? Marha!

Tabi László

Egy olaszországi rakéta-támaszponton

Gerő Sándor rajza

– Mit szól, mekkora rakéta?!
– És tessék mondani, mekkora lesz az, amelyik a mi fejünkre eshet?

Edzés a fodrászverseny előtt

Hegedűs István rajza

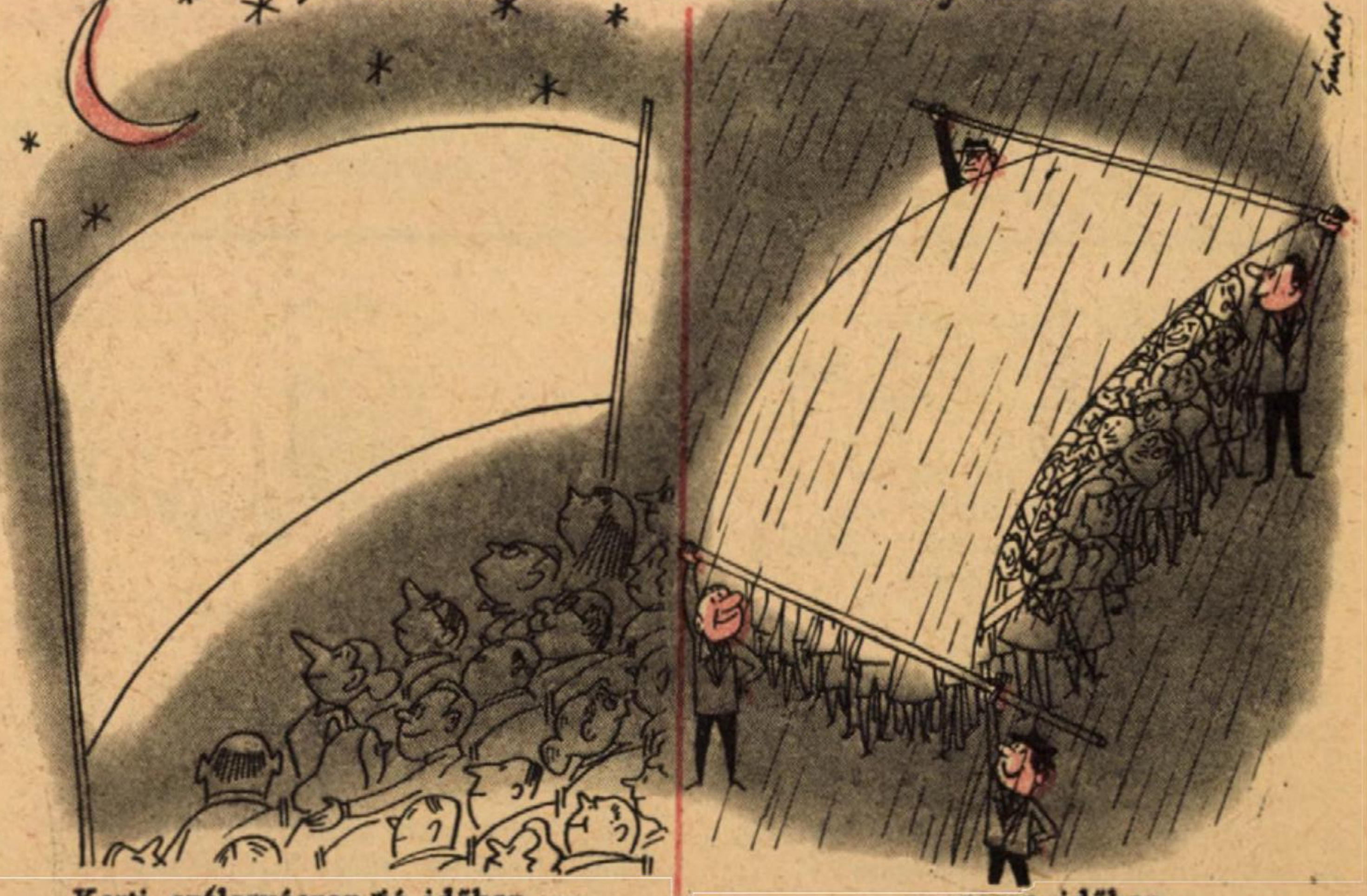
A Balatonnál

Toncz Tibor rajza

– Te, Maca, isteni tippem van! Gyere, cseréljünk fürdőruhát!

Új szélesvásznú kertmozik nyílnak

Kerti szélesvászon jó időben . . . . . . rossz időben

Szerencsés párbaj

Hadd panaszoljam el, hogy egyetlenegyszer lett volna alkalmam, mint nemes lovag, Toldi Miklós utódja, párbajra kelni és az se sikerült.

A dolog úgy kezdődött, hogy osztálytársam, a rekedt Kovács (kettő volt, az egyik a dagadt Kovács, ő meg a rekedt) bukásra állt számtanból. Már az előző évben is csak rettenetes erőfeszítések árán csúszott át, de most, az érettségi előtt katasztrofális volt a helyzete. Három ötöst kapott a derék Görög tanár úrtól és ez nem volt tréfadolog, hiszen e tancsinknak vajból volt a szíve és a ceruzája szinte magától írta be az egyest vagy a kettest. (Akkoriban, négy-öt évtizede, az ötös volt a szekunda és az egyes a kitűnő). Intőt kapott a rekedt Kovács, apja, kellemetlen biztosítási ügynök, megjelent a tanáriban és a tancsi engem ajánlott házi instruktornak. Két hónapig töltögettem a matematikát a rekedt Kovács bikkfa fejébe, nemcsak a kikötött 3—3 koronáért és a harmadik 3-ért, amit apja megígért, ha a bizonyítványban nem lesz ötös, hanem a dicsőség kedvéért is. Hogy én majd megmutatom: még ebből a széltolóból is rendes tanulót faragok. Mert tanítványom nem volt egészen ostoba, csak már süvölvény korában is lángolt a gyengébb nemért. Örökké a lányok körül lófrált, persze hogy nem maradt ideje tanulásra. Én azonban kegyetlen diktátor voltam, a találkákat meghiúsítottam, bezártam a Zárda utcai lakás szobáját, zsebrevágtam a kulcsot és rákiáltottam a rekedtre: Addig nem mozdulsz el hazulról, amíg meg nem oldod ezt a másodfokú egyenletet. Már akkor bennem volt a rögeszme, hogy az én feladatom embertársaim átformálása.

A rekedt Kovács hörgött, de mivel én voltam az erősebb, nem bírta kivenni a zsebemből a kulcsot, azután meg a harmadik emeleten laktak, tehát nem tudott kiugrani az ablakon, így végül is sorozatos kínzásaim után megtanulta a matematikát, kettest kapott a dolgozatára, egyszer meg hármasra felelt.

A bizonyítványban hármas volt a rekedt Kovács matematika kalkulusa és az öreg Kovács kijelentette nékem, szemtől-szembe, mint férfi a férfinak, hogy:

— Fáradozásait gyümölcs koronázta...

Így mondta, ezért is dühös voltam rá a magyar nyelv védelmében, de méginkább azért, mert egyetlen három koronát sem fizetett ki. Nem lehetetlen, hogy egy töredékét átadta csemetéjének, az meg elsikkasztotta és a szirénekre költötte. Én viszont az osztály színe előtt kijelentettem:

— A rekedt Kovács szélhámos és lehet, hogy az apja is az.

Ez délelőtt történt, délután a Dunakorzón gyönyörűséges szerelmemet, Gonda Ellát kísérgettem. Közvetlenül a Petőfi szobor előtt felbukkant a rekedt Kovács. Köszönését, mint igazi spanyol hidalgó, nem fogadtam, mire ő, mint igazi szemtelen rekedt Kovács, csatlakozott hozzánk.

— Pusztulj innen, te csaló! — harsogtam én azon a drámai hangon, amelyen az önképzőkörben a népballadákat, odahaza a fürdőszobában viszont, családom rémületére a Cyrano-t vagy a Sasfiók-ot szoktam deklamálni, tekintettel a küszöbön álló Nemzeti Színház-beli szerződésemre, mivel hogy Beregi Oszkár összekülönbözött az igazgatóval.

Bájdús szerelmem, Ella arcán a rémület és a csodálat kifejezése oly gyorsan váltotta egymást, mint ahogyan akkoriban Psylander Asta Nilsen védelmében szokta átdöfni az aljas rablókat. A rekedt Kovács viszont felemelte a karját, majd észébe jutottak tapasztalatai erőfölényemről és sietve odább állt. De amikor úgy tíz lépés távolságra volt, visszahörögte:

— Ezért még számolunk!

— A te számolásod! Csak bele ne bukj! — legyintettem véres gúnnyal és élveztem a dicsőséget a szépséges najád oldalán.

Este éppen a vacsoránál ültünk, amikor csengettek és két feketébe öltözött felnőtt jelent meg. Az egyik lehetett huszonkettő, a másik aggastyán volt, talán huszonöt is elmúlt. Mit kerteljek sokat, Kovács nevében jöttek, lovagias elégtételért. Én ezt megtagadtam és másnapra megneveztem a segédeimet, az egyik Thury volt, aki tavaly érettségizett, a másik Salzer Bódog, aki ugyan még velünk járt, de kétszer bukott, tehát majdnem húsz éves volt és a tárgyalások idejére bajuszt ragasztott.

Megtagadtam a bocsánatkérést, a segédek a legsúlyosabb feltételek mellett megvívandó kardpárbajban egyeztek meg, nehéz lovassági kardokkal, bandázs nélkül. Ez szombaton történt, hétfőre volt kitűzve a párbaj. Fogalmam sem volt arról, hogy főzik-e, avagy sütik a nehéz lovassági kardokat és a bandázst a kalaphoz tűzve, vagy kesztyű helyett viselik-e? Készen állottam a halálra becsületemért, de honnan vegyek pénzt Santelli mester vívótermének kibérelésére? És orvos is kell, ezenkívül előírás, hogy konflison vagy fiakkeren kell a tett színhelyére utazni. Összvagyonom két korona negyven fillér volt. Hogyan mentem meg becsületemet? Anyámnak feltártam a helyzetet, de kevés megértést tapasztaltam nála, sőt kijelentette:

— Majd elmondom apádnak.

Ezt bizony nem kellett volna mondania.

Apám szombat délután érkezett haza, két pofont ígért nekem, majd tüzetesen kikérdezett, hol lakik a rekedt Kovács és miféle az apja. Megmondtam, hogy az is szélhámos, egyébként biztosítási ügynök. Apám bólintott:

— Úgyis már régen kötni akarok élet- és balesetbiztosítást a számodra. Olyan hebehurgya fráter vagy. — Ezzel elment hazulról.

Amikor visszajött, egy szót sem szólt hozzám. Én meg gyötrődtem, alig ettem a vacsorából, pedig barátfüle volt, tetézve cukrosdióval.

Csöngettek, beállított Thury és a már bajusz nélküli Bódog, a rekedt Kovács levelét hozták, amely szerint apai szigor miatt visszalép a párbajtól.

Én nem hiszek a véletlenekben.

Nádass József

---

mi lesz veled emberke?

— Hová, hová, édes férjem?
— Ne tarts vissza, szívem, Kató!
Nagy áruház dísztermében
Férfidivat-bemutató!
Hogy mivelünk nem törődtek,
Nem győztük már hiányolni.
Nekünk is kell, nemcsak nőknek,
Szép öltözet, csinos holmi.

Hallom, férfi-teaöltöny
Kapható itt. Csupa öröm.
Csecse leszek, ha felöltöm,
S a teát majd úgy szürcsölöm.
Veszek egy-két kisestélyit,
Mely csípőn szűk, vállban széles.
A szűk nadrág úgy megszépít,
Hogy az eb is énfelém les.

A jövendőt szinte látom:
Lesz majd divattanácsadás.
Levelet ír választ várón
Bödön Ödön, Dili Tamás.
Írják benne: — Hajam nincsen,
Pocakom van, lőcs a lábam.
Mit viseljek, hogy a sikkben
Mégse legyen hiba nálam?...

Lesz roppant sok levélíró,
Ki „Alkalmi ruhát" kérdez:
Miben legyek futballbíró?
Mit vegyek fel mosógéphez?
Mibe bújjak a hét végén?
Szenet milyen mezben törjek?
Kötényruhát szeretnék én,
Olyanfélét, mint a hölgyek...

Rendkívüli, kolosszális
Ez a divatbemutató.
Nekünk is lesz ingruhánk is,
Zsákruhánk is. Megnyugtató.
Rádióban egyremásra
Elhangzik majd harminchat cikk:
„Férfidivat változása
Falevéltől nylonfrakkig".

K. Tóth Lenke

A STRANDON

A férj hason fekve hevert a strand zöld gyepén és egy fűszálat rágott. A hátán hangyák sétáltak. Az ég makulátlan kék volt. Mellette kuporgott törökülésben a felesége és a fürdőzőket nézte. Egyszer csak megszólalt:

— Jövő héten meg kell vennünk a tüzelőt. Egy-kettőre itt a tél. Brikettet vegyünk vagy kokszot?

— Brikettet — felelte a férfi lustán, ásítozva, aztán megkérdezte: — Bekennéd a hátamat napolajjal?

— Miért nem inkább kokszot? A Zelenákék koksszal fűtenek, és mindig olyan meleg van náluk, hogy nem lehet kibírni... Elhoztuk egyáltalában a napolajat?

— Akkor vegyél kokszot — rebegte a férj rekedten és félig lehunyta a szemét. — A napolajnak ott kell lenni a táskádban...

Az asszony sokáig turkált a táskában, míg végre megtalálta a napolajas üveget, aztán lassan, ünnepélyes, szakértő mozdulatokkal kenegetni kezdte a férj hátát.

— Azt mondod, kokszot rendeljünk? — motyogta gondterhelten. — Azt hiszem, a mi kályhánkban jobban ég a brikett...

Három karcsú, izmos, barnatestű szőke lány szaladt el a férj előtt. Az egyik megállt futás közben és szamárfület mutatott neki.

— Kérdeztem valamit! — szólt rá az asszony. — Ne vegyek mégis brikettet?

— Vegyél brikettet — nyögött fel a férfi, aztán aléltan, pihegve megkérdezte: — Nem megyünk be a vízbe?

— Előbb beszéljük meg a tüzelőt! — válaszolt ellentmondást nem tűrő hangon a feleség és rácsapott egyet a férj lapockájára. — Brikett, vagy koksz?

Abban a pillanatban hat fiatal leány húzott el közvetlenül a férj orra előtt, aki csak tizenkét különböző vastagságú bokát és hatvan lábujjat látott, na meg a hangjukat hallotta, mind össze-vissza beszéltek, egymás szavába vágva.

— Vegyünk kokszot — könyörgött a férfi erőtlen hangon, verejtékezve. — De honnan tudod, hogy az idén is lesz tél? A Föld története folyamán már többször előfordult, hogy megváltozott egy földrész éghajlata. Mi lesz, ha máról holnapra trópikus éghajlat alá kerülünk? Lelki szemeimmel magam előtt látom: a karácsony estét itt töltjük a strandon, negyven fokos melegben, ünnepi fürdőruhában, és itt fogyasztjuk el az ünnepi bejglit... Tudod mit? Ne vegyél se kokszot, se brikettet... Néhány hordó barnasört kellene vennünk...

— Veled semmit sem lehet megbeszélni! — mérgelődött a feleség. — Télen aztán te fogsz morogni a legjobban, ha nem lesz elég meleg. Na, komolyan kérdem: brikettet vegyek vagy kokszot?

— Brikettet...

— Ne inkább kokszot?

— Jó, inkább kokszot...

Valahol a közelben egy méh zümmögött és a hangszóró immár tizenötödször harsogta el a „Csini babát". Ekkor a férj délibábot látott: a feje tetején álldogált egy csapat leány között, akik szintén a fejük tetején álltak.

— Azt hiszem, mégis brikettet veszünk... Aztán télikabátot is kell vásárolnunk. Nem is télikabátot. Télikabátokat. Nekem, neked és a gyerekeknek...

— Télikabátot? — hörögte a férj kicserepesedett ajakkal, égő szemét a semmibe meresztve.

— Jó meleg télikabátot — folytatta az asszony. — Esetleg cromby-anyagból, vatelin béléssel, vagy inkább irhabundát akarsz báránybőrbéléssel?

— Báránybőrbéléssel... — suttogta elgyötörten a férfi és meg akart fordulni, de csöpp erő nem volt benne.

— Báránybőrbéléssel — hallotta messziről. — Fincsi meleged lesz benne...

A férj már nem szólt egy szót sem. Ájultan hevert a zöld gyepen. A felesége úgy ült mellette, mint egy piros szobor és azt kérdezte:

— Brikettet vegyünk vagy kokszot?

Mikes György

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újjászülöttnek minden vicc új.

— Rettenetes nyakkendőd van! — mondja az egyik férfi a másiknak. — Hiszen ez a sárga valósággal ordít!

— Nem tehetek róla — védekezik a másik — egy nagynénémtől kaptam, aki teljesen süket.

*

— Halló, Major úr, bemehetek a villába?

— Jöjjön csak nyugodtan!

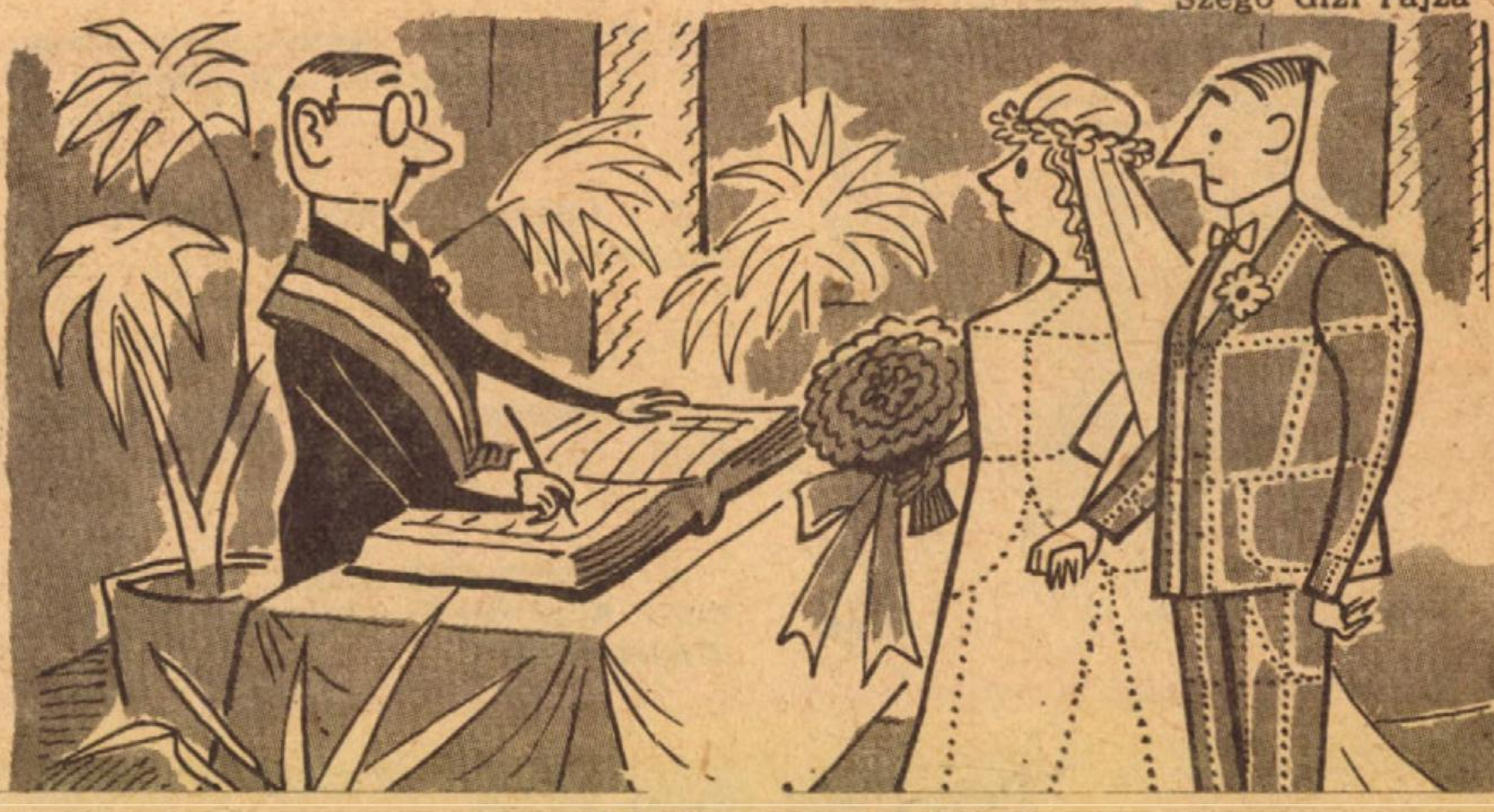
— Nem harap a kutya?

— Csak jöjjön, jöjjön! Most vettük ezt a jószágot és éppen ki akarjuk próbálni!...

Félkész ruhák kaphatók

Szegő Gizi rajza

Sürgős volt az esküvő

Vendégségben — Otthon

— Rémes volt...

Hétvégi kaszás

Toncz Tibor rajza

– Hagyd abba, fiam! Ma már éppen eleget dolgoztál!...

Nagy divat a sanzon

Hegedűs István rajza

– La mer...

MINDENféle

A lelkiismeretfurdalást rendszerint a rossz közérzet okozza.

•

Nagy ember az, aki ezt másokkal el tudja hitetni.

•

Ha a világ végtelen, akkor igenis mindenki a világ közepe.

•

Okkal könnyű derűlátónak lenni. Az igazi optimizmus alaptalan.

•

A világot nehéz meghódítani, megváltani és megismerni.

•

Szerénység nélkül nincs nyugalom.

•

Az önismeret azért is előnyös, mert különösebb utánjárás nélkül is megszerezhető.

F. L.

Pest-Buda anno 1659.

– Jé, külföldi ló!

E heti hirdetésünk

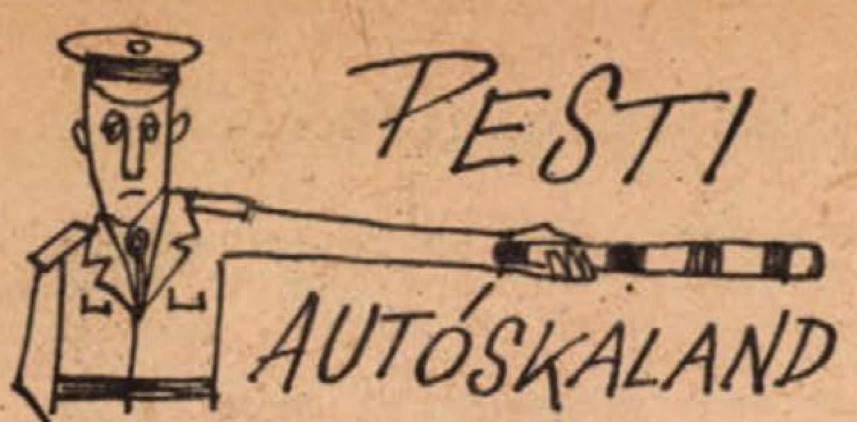

– Anyu, meglátod, örülni fogsz, amikor megkapod a MÉH-től a pénzt ezért a papírhulladékért, amit most itt felfedeztünk!...

Ferencke boldog

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Pesti autóskaland

Kéthetes gépjárművezetői igazolványom és tízéves Renault kocsim birtokában az igazán nagy és nemes lelkek derült nyugalmával haladtam az Akácfa utcában. A Gorkij moziba igyekeztem. A lezárt Rákóczi út miatt rettenetes forgalom torlódott össze a szűk helyen. Végül is sikerült két jármű között egy kicsiny helyet találnom. Beálltam. Amidőn kiléptem, hogy lezárjam a kocsit, egyszerre megdermedt szívemben a vér. Egy rendőr állott a túloldalon és komor, fürkésző arccal szemlélte a kocsimat.

Baj van! — gondoltam reszketve és azon nyomban észre is vettem, hogy a kocsi hátulsó része az előírtnál nagyobb távolságban van a járdától. És egyáltalán nem is párhuzamosan állok a járdaszegéllyel, mint ahogy az írva van. Illetve előírva!

Talán még nem késő — dolgozott lázasan az agyam. Gyorsan visszaültem a kocsiba. És ami most következett, azt valaha Dante mint a gépkocsivezetők pokolbéli szenvedését írta volna le. Tíz percig kísérleteztem, hogy a rendelkezésre álló kicsiny helyen szabályosan parkoljak. Mellettem egymást érték az autóbuszok, teherautók, gépkocsik és én meg csak haladtam előre harminc centit, tolattam vissza harminc centit. De hiába, kocsim sehogysem akarta felvenni az előírásos helyzetet. Közben állandóan figyeltem a rendőrt, aki komor és vésztjósló tekintettel, hivatása nagyszerűségéből eredendő végtelen lelkinyugalommal figyelte vergődésemet.

Midőn már sem én, sem a kocsi nem bírtuk tovább, mindketten abbahagytuk a kísérletezést. Jöjjön, aminek jönni kell!!

És már jött is. A rendőr kemény, férfias arcéle megjelent a kocsim mellett.

— Jónapot kívánok! — mondta szilárd hangon és komor tekintettel.

— Jónapot! — mondtam kevésbé szilárd hangon, de még komorabb tekintettel.

Ekkor a rendőr arca váratlanul megenyhült, szemében mosoly csillant fel és nyájas hangon így folytatta:

— Nem eladó ez a kis törpeautó? Szívesen eladnám az én béemvémet, ha egy ilyet sikerülne vásárolnom...

Vécsey György

Fogas kérdés

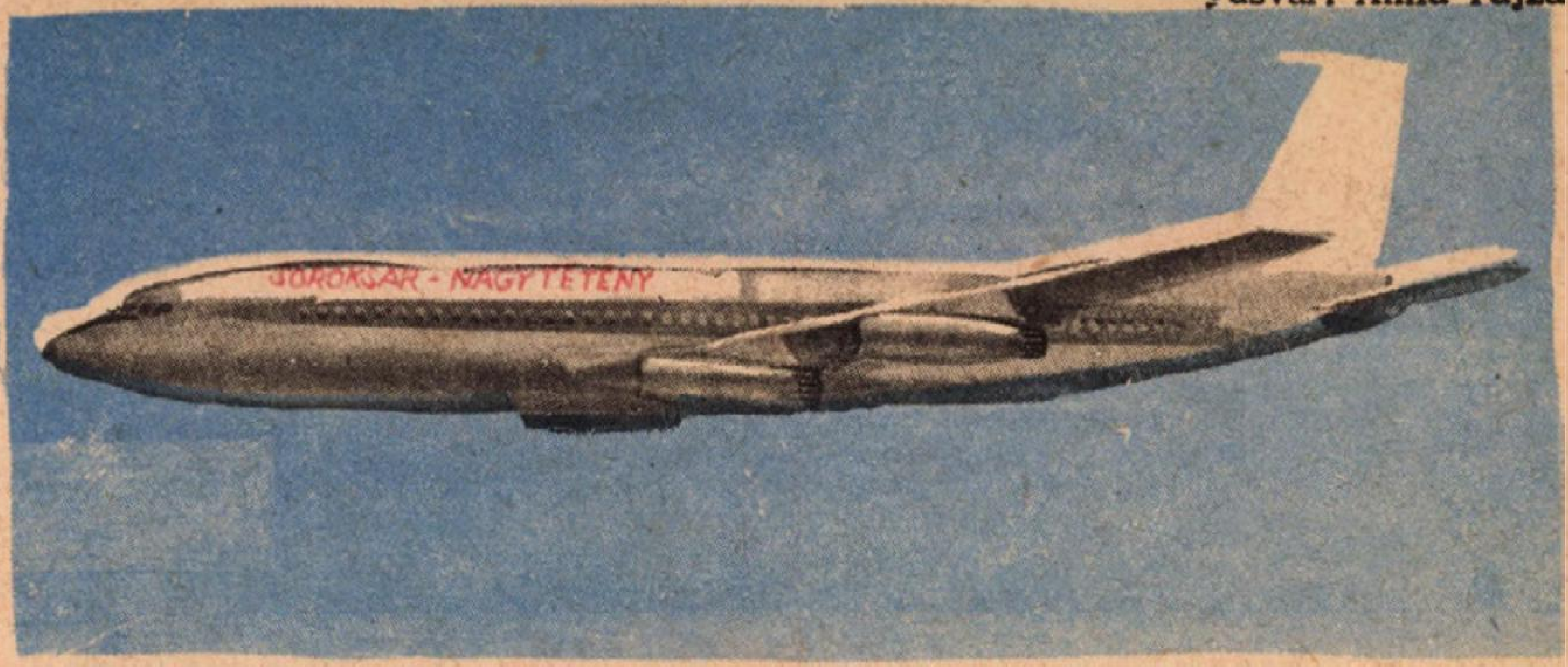
Egy születésnap alkalmából
Elandalít sok kedves emlék:
A Fogaskerekű Vasút már
Nyolcvanöt esztendős lett nemrég.

A jó öreg Fogast köszöntve,
Hogy ily szép kort tudott megélni,
Remélem, nem kell fogait még
Műfogsorokra kicserélni.

(hidvéghy)

A közlekedés fejlődése

Vasvári Anna rajza

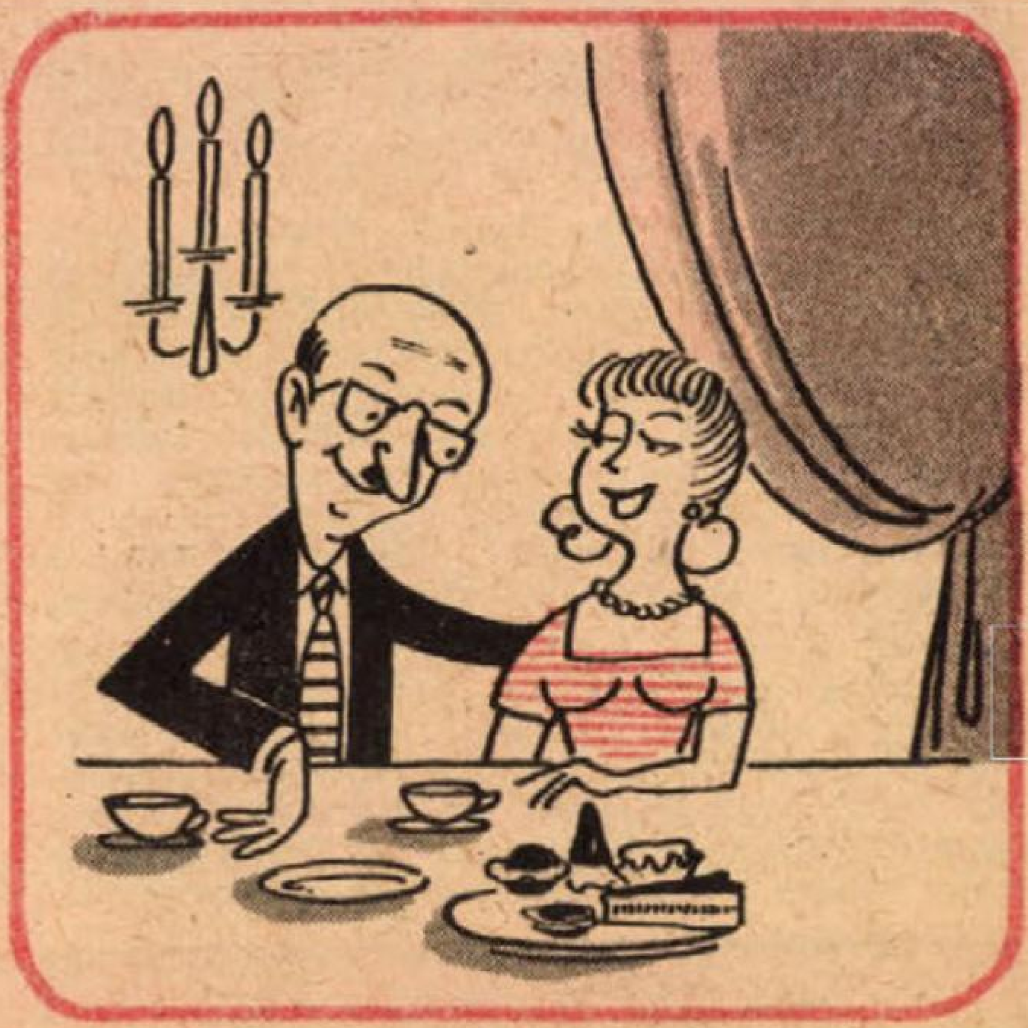

Üzemi szemmel a családban

Schwott Lajos rajza

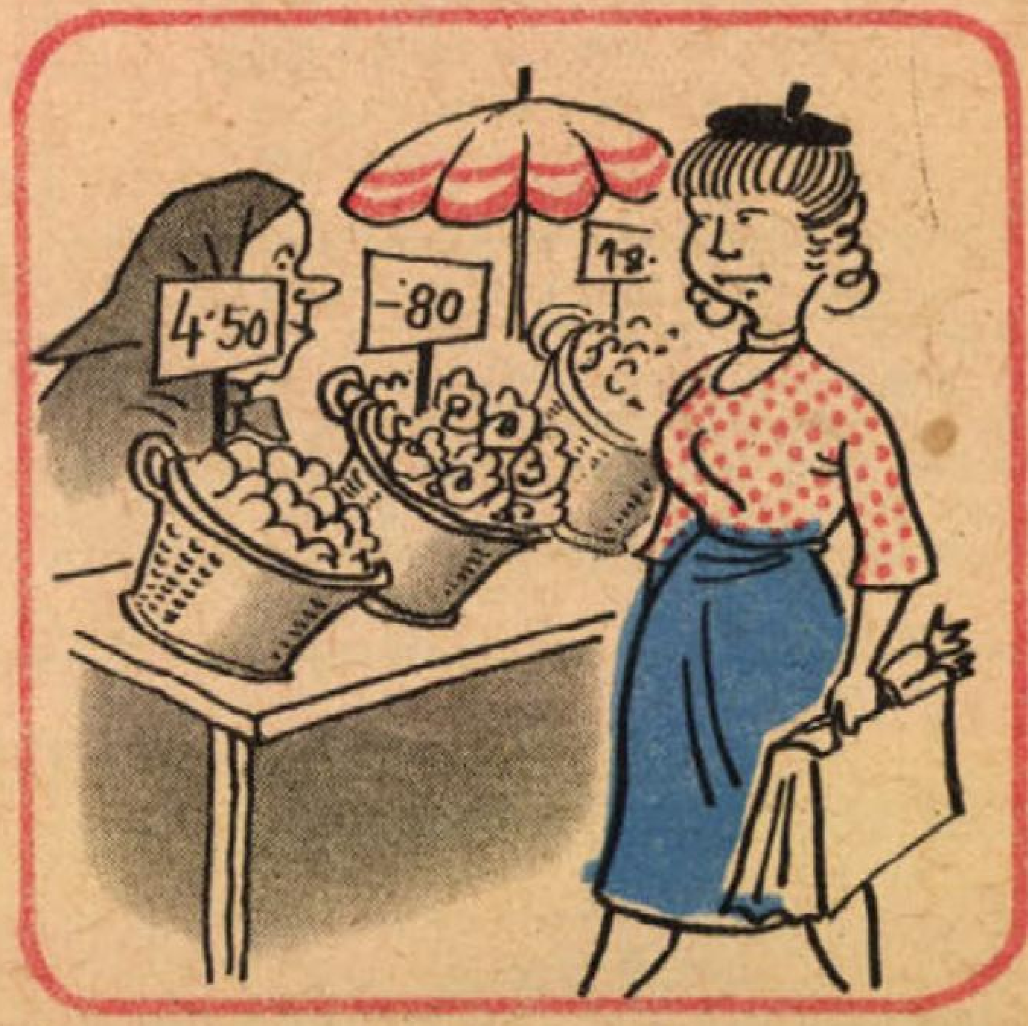
Kutató munka

Fekete túlóra

Rezsianyagok

Piackutatás

Tapasztalatcsere

Minőségi kifogás

Le a bürokráciával!

Kecskeméten jártunk

Amikor a Trombita utca felől érdeklődöm az egyik kecskeméti polgártársamtól, mindjárt megjegyzi, hogy: „Ja persze, ön az elvetélt építkezést keresi ...”

A Trombita utca sarkán már fel is húzták a tetejét egy huszonnégy lakásos, kétemeletes lakóháznak. Imponáló gyorsasággal építették fel, de a mellette levő ikerépület alapozásán nem tudnak túljutni, nem tudják folytatni az építkezést. Még most is kétséges — pedig már kész kellene lennie az épületnek —, hogy milyen alapozást csináljanak az építkezéshez. Vitatkoznak a kútalapozáson, a cölöpalapozáson, vagy valamiféle más megoldáson, és az építkezés áll, megrekedt. (Valamikor egy gőzmalom gépháza állt ezen a helyen és tőkés tulajdonosának volt annyi esze, hogy az ingoványos, vizes talajon cölöpökre építtette a gépházat.)

Ha már a városi tanács illetékes osztálya elfelejtett megfelelő talajmintát venni az építkezés helyéről és emiatt elrontották az alapozást, legalább döntsék végre már el, mit akarnak tenni? A megkezdett alapozás közepén végigvonuló, mély kutakban felgyülemlett víz poshadt felszíne jelképe annak a felületességnek, amellyel Kecskeméten a Trombita utcai építkezés ügyét kezelik.

Nem akarok egyenlíteni, de a Rákóczi utat nagyszerűen felépítették. Két-háromemeletes, színes, erkélyes, ízléses házak sorakoznak egymás mellé. Az újonnan megnyílt cukrászda tőszomszédságában, a Rákóczi út 32/34. számú házon az alábbi táblát láttam:

> NYLONHARISNYA
> ÉS
> zokni átkötés.
> AZONNALI CSERE.
> Ha nincs csereharisnya,
> AKKOR IS ADOK
> I. em. 2.

Vajon mire gondolnak az I. emelet 2-ben?

Azzal dicsekszenek a kecskemétiek, hogy náluk az üzletekben minden kapható. Csak azt nem értik, miért nem lehet évek óta ásványvizet kapni. Az élelmiszer- és csemegeüzletekben télen az a kifogás, hogy azért nincs ásványvíz, mert megfagy. De miért fagy meg az ásványvíz Kecskeméten? — kérdezik joggal —, ha nem fagy meg sem Szegeden, sem Szolnokon, sem Budapesten? Most arra totóznak a kecskeméti ásványvíz-kedvelők, hogy vajon mit fognak mondani nyáron a kiskereskedelmi vállalat élelmiszerüzleteiben és a csemegeboltokban?

Talán azt, hogy Szervusz Salvus?

(—des)

Javítani kell a „javítási“ módszeren

Tejszeparátorunk motorja az üzemeltetés első napján elromlott, ezért március 11-én garanciális javításra elküldtük a Zuglói Gépgyárnak. Április 27-én a kijavított szeparátor helyett levelet kaptunk, amelyben a tejszeparátor összes alkatrészeinek elküldését kérték.

Még aznap eleget tettünk a kérésnek és türelmesen vártunk. Mivel azonban május elején sem érkezett meg, telefonon sürgettük. Megígérték, hogy május második felében megkapjuk a kijavított szeparátort. Nem kaptuk meg...

Június 2-án újra felhívtuk a gépgyárat, amikor is június végére ígérték a szeparátort. Mivel nekünk erre a gépre igen nagy szükségünk van, újra sürgettük a gépet. Ennek „eredményeként” június 11-én pontosan olyan szövegű levelet kaptunk, mint április 27-én. Ismét azokat az alkatrészeket kérték, amelyeket már régen elküldtünk. Nem ártana, ha a Zuglói Gépgyár gondosabban kezelné a rendeléseket, idejében elkészítené a munkát és nem kérné kétszer is azokat az alkatrészeket, amelyeket hónapokkal előbb már megkaptak.

Major Imre, a Kossuth TSZ elnöke, Sárszentlőrinc

Miért tart örökké az árjelző?

Nyaralás előtt kardigánt vásároltam, szép pasztellszínű, gyapjú kardigánt. Gyönyörködtem is benne, míg a nyakánál bevarrt árjelző textildarabkát meg nem pillantottam, mert akkor elfogott a bosszúság. Ugyanilyen árjelző lóg a pongyolámon, ilyet illesztenek a férfi és női fehérneműkre, de még az apró gyermekholmikra is. Ellenőrzés szempontjából indokolt az árjelző rögzítése, de miért ilyen gondatlan és primitív módon oldják meg? Az árjelzőket ugyanis — kevés kivétellel — feltűnő ízléstelenséggel helyezik el az egyes ruhaféleségeken és tapasztalatom szerint:

1. annál nagyobb, minél kisebb és finomabb holmin van;

2. csak késsel, ollóval vagy borotvával lehet eltávolítani;

3. bontás után be kell varrni a helyét.

A makacsul odaerősített árjelző textildarabkák láttán arra gondol az ember: bár a gombokat erősítenék fel ilyen szenvedéllyel, vagy a gyorsan feslő oldalvarrások bírnák így az idők viharát...

(r—t)

Zavar a Marx téri trolik körül

A Marx téri troli végállomásról indul a 71-es, 72-es és 73-as, de csak ritkán lehet tudni, hogy a veszteglő trolik közül melyiket indítják. Az utasok rendszerint az első kocsira szállnak fel, de gyakran nem az, hanem a később beérkezett kocsi indul — néha üresen... Miért nem helyeznek el olyan világító lámpát itt is, mint amilyen a Bethlen Gábor utcai végállomásnál van? Ebből minden utas tudhatná, hogy melyik kocsi mikor indul.

A másik Marx téri troli bosszúság... A legritkább esetben teszik ki a kocsik hátsó ablakára a számtáblát. A Marx térről utazó utasok ezért hátulról nem láthatják, hogy melyik kocsinak mi a száma.

Mindezeket megírtam a villamosvasút igazgatóságának, de még választ sem kaptam. És a Marx téri zűrzavar tovább tart...

dr. Vitéz Tamás
V. Magyar u. 27.

Vadász-erdész találkozó Keszthelyen

Sándor Károly rajza

Békés fürdőzés a Balatonban a konferencia után

Egy ÁPISZ-boltban

Pusztai Pál rajza

– Ez a vonalzó nem pontos... Tíz centiméterenként pontosan egy milliméter a különbség!

– Pontosan egy milliméter? Akkor miért tetszik azt mondani, hogy nem pontos?

Egy ember élete

(Regény több felhívásban)

1920. FELHÍVÁS

Kérem azokat a bajtársakat, akik velem együtt résztvettek a cattaroi hitvány matrózlázadás leverésében, amelyet Horthy Miklós tengernagy bátor és dicsőséges parancsnoksága vezetett, adják le címüket. Kőrössy Kaán András cs. kir. fhdgy. Budapest, Britannia-Szálló.

1925. FELHÍVÁS

Kérem osztálytársaimat, akikkel 1915-ben együtt végeztük a gödöllői premontrei gimnázium nyolcadik osztályát, hogy tíz éves érettségi találkozó megbeszélése végett jelentkezzenek. Vitéz Kőrössy Kaán András földbirtokos, Dunahegy, u. p.: Kerekhalom.

1938. FELHÍVÁS

Kérek mindazok, akik tanúsítani tud, hogy nállunk a birtokba már a szülei házba is mindenki csak a szép német nyelv beszélhette, adjanak meg adressz. Levelek: Andreas von Kahn, Donauberg (Dunahegy) u. p.: Kerekhalom.

1943. FELHÍVÁS

Kérem volt katonáimat, tiszteseket, közlegényeket, akik csapatomban résztvettek Ukrajnában az idegenfajúak, bolsevikok és partizánok likvidálásában, a hősi német sereg oldalán, bajtársi találkozón jelenjenek meg — ha katonai szolgálat, haláleset, vagy egyéb akadály nincs útban — a Gellért-Gundel Étteremben (külön szoba) vasárnap, június 10-én, délben. Andreas von Kahn, SS. Sturmführer.

1944. FELHÍVÁS

Kérem azokat a testvéreket, akikkel a donaubergi (Dunahegy) volksbundista találkozón, az „Aktion 44"-et megszerveztük, feltétlenül jelenjenek meg eskütételre, alanti címen: Vitéz Andreas Kahn-Kőrössy, számonkérőszéki csoportvezető, Alagút-bunker.

1945. FELHÍVÁS

Kérem azokat a demokratikus érzelmű honfitársaimat, akik velem együtt menekültek meg a németek nyugatra hurcolása elől, adják le címüket lajstromba vétel végett. Kán András, földműves, Kerekhalom.

1950. FELHÍVÁS

Kérem azokat az elvtársakat, akik velem együtt résztvettek a Magyar—Szovjet Baráti Társaság megalakításában, Zsengellérben, jelentkezzenek, levélben, vagy telefonon. Cím: Kán András boltvezető, Csurgótői Földművesszövetkezet Boltja, Csakmag. Interurb.: Csakmag 2.

1956. FELHÍVÁS

Kérem azokat a bajtársakat, akik velem együtt résztvettek a cattarói hitvány matrózlázadás leverésében, vagy az ukrajnai partizán-likvidálásban, vagy az „Aktion 44"-ben, sürgősen jelentkezzenek alanti címen: Vitéz Kőrössy-Kaán András, volt cs. kir. fhdgy., SS Sturmführer, — Nap utcai csoport.

1959. FELHÍVÁS

Kérem azokat a bajtársakat, akikkel együtt vettünk részt a cattarói dicsőséges matrózlázadásban, amelyet az átkos emlékű gaz Horthy hóhérkeze fojtott vérbe, adják le címüket. Kán András segédmunkás, Bakonyvölgy, Betonútépítő Vállalat.

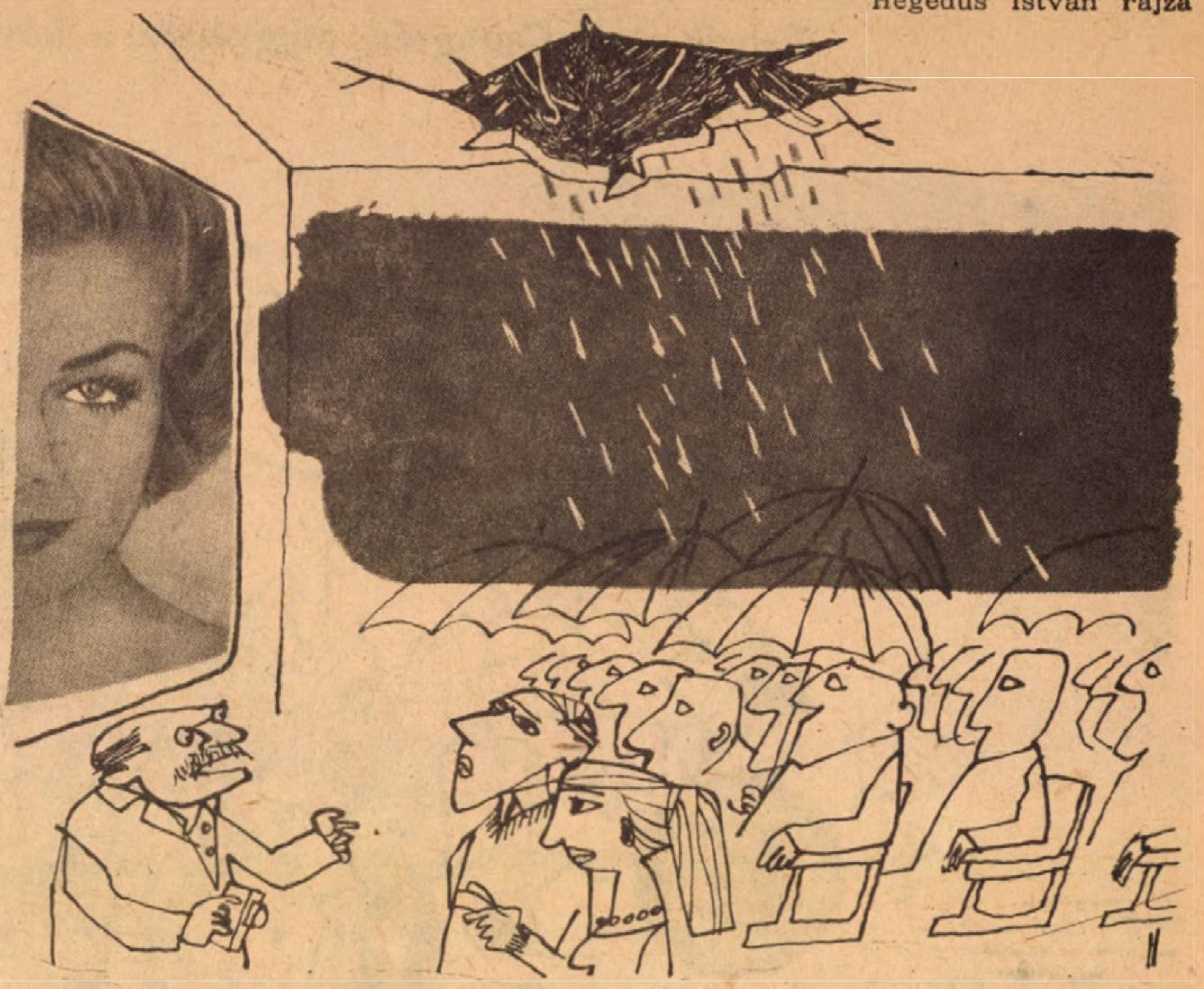
1970. FELHÍVÁS

Kérem a fáradt vándorokat, akik meg akarják emelni kalapjukat fentnevezett hősünk dicsőséges síremléke előtt, adják le eszüket alanti címre:

Boross Elemér

Sok helyen nem renoválják a mozikat

Hegedűs István rajza

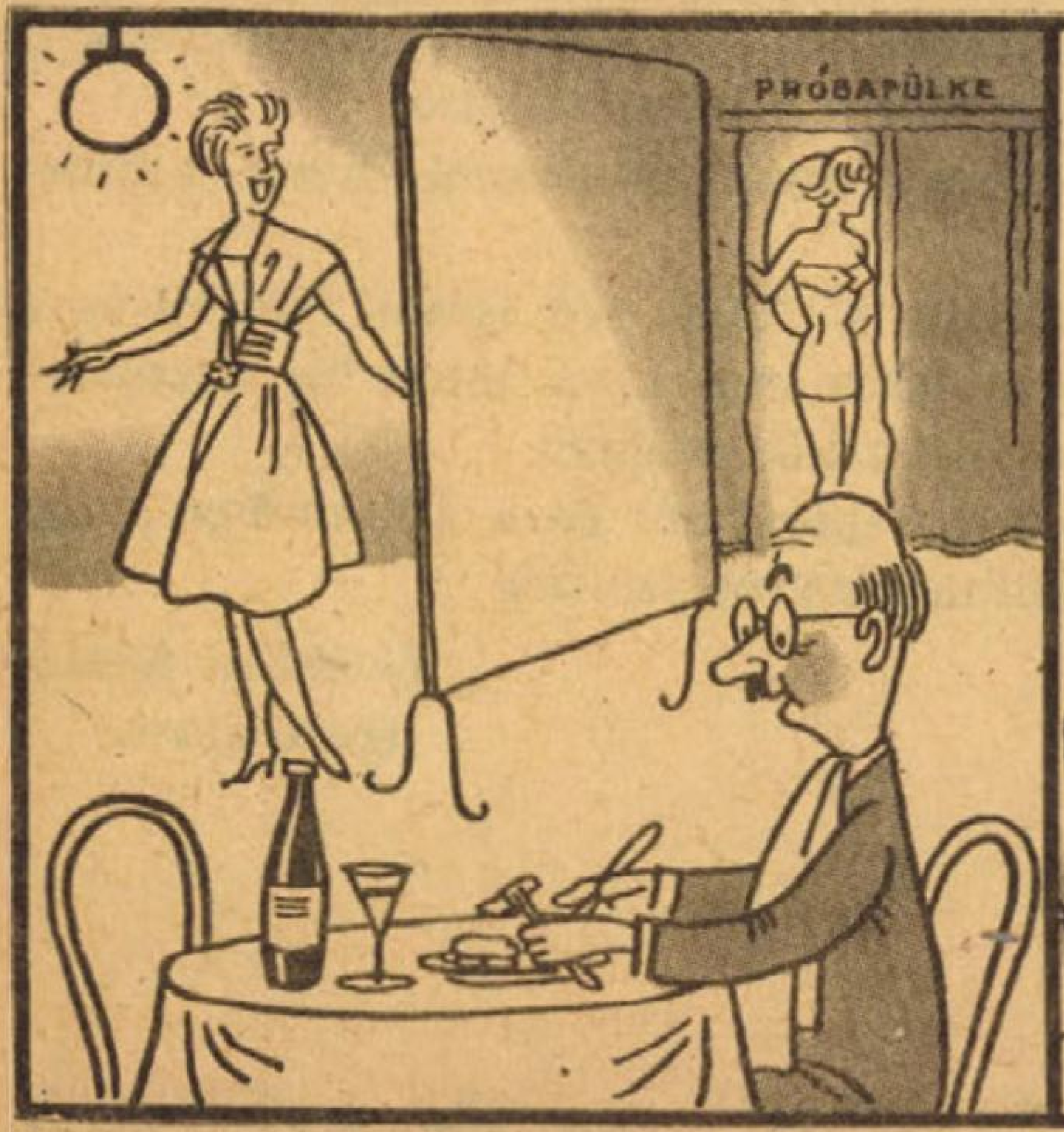

– Tetszik tudni, nincs keret a tatarozasra, azért írtuk ki, hogy nyitott tető...

Étterem-mozi nyílik Budapesten

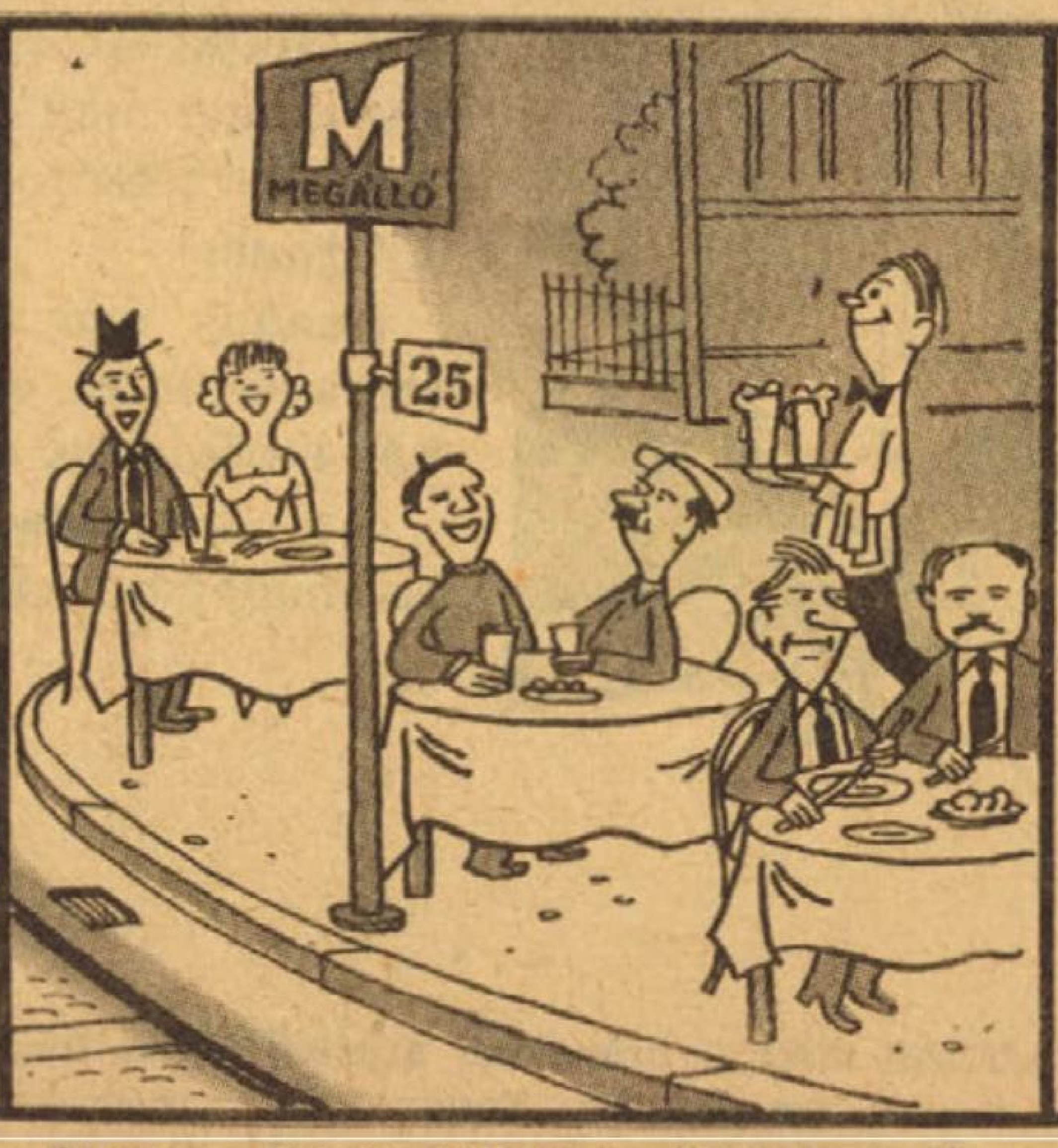
(További javaslataink:)

Étterem-divatszalon

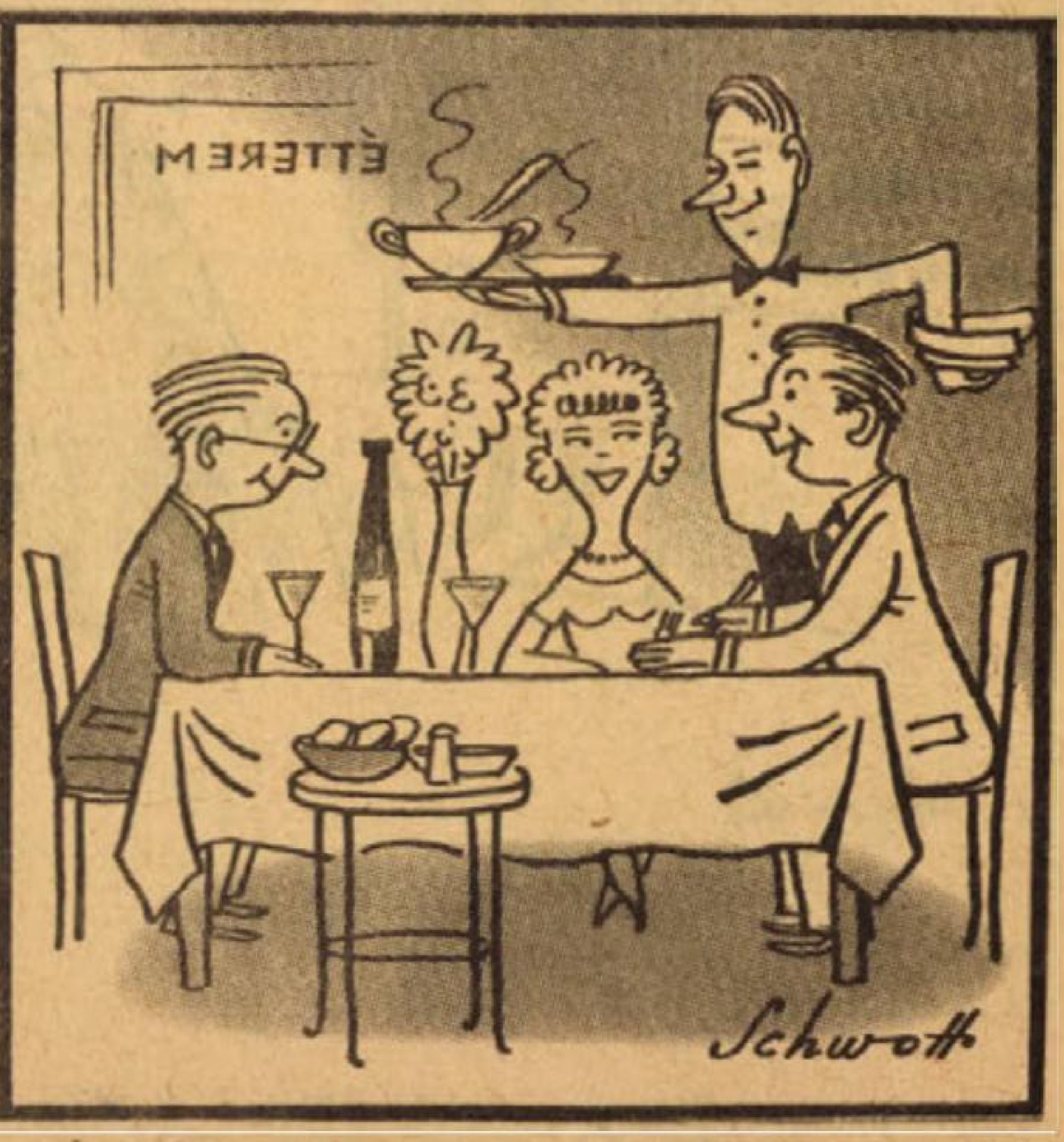
A férj nem türelmetlenkedik, amíg a feleség próbál

Étterem-megálló

Amíg a 25-ös villamos jön, nyugodtan megebédelhetünk

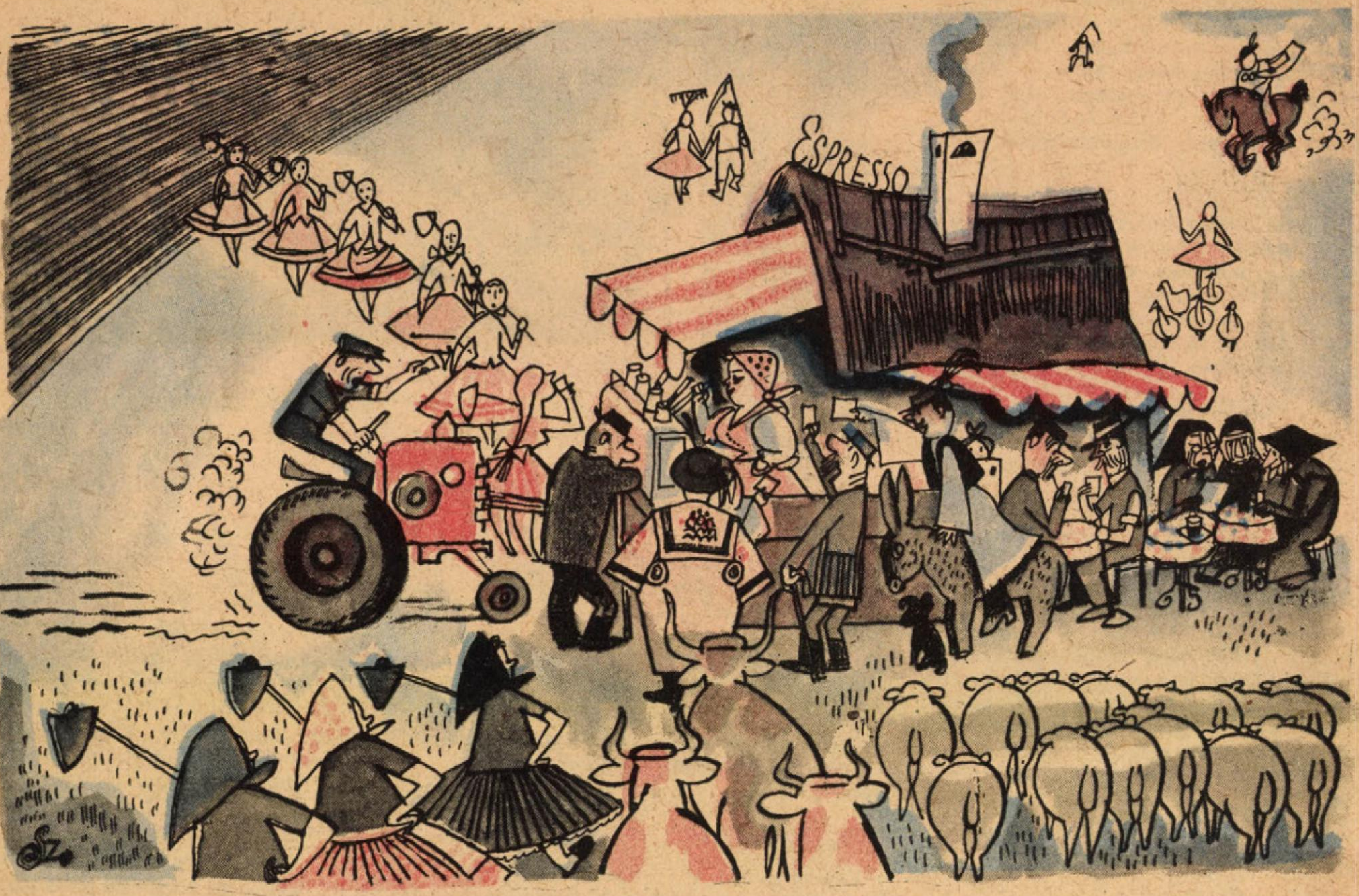
Étterem-étterem

Ahol az ember úgy érzi magát, mintha étteremben volna

Emelkedett Csongrád megyében a kávéfogyasztás

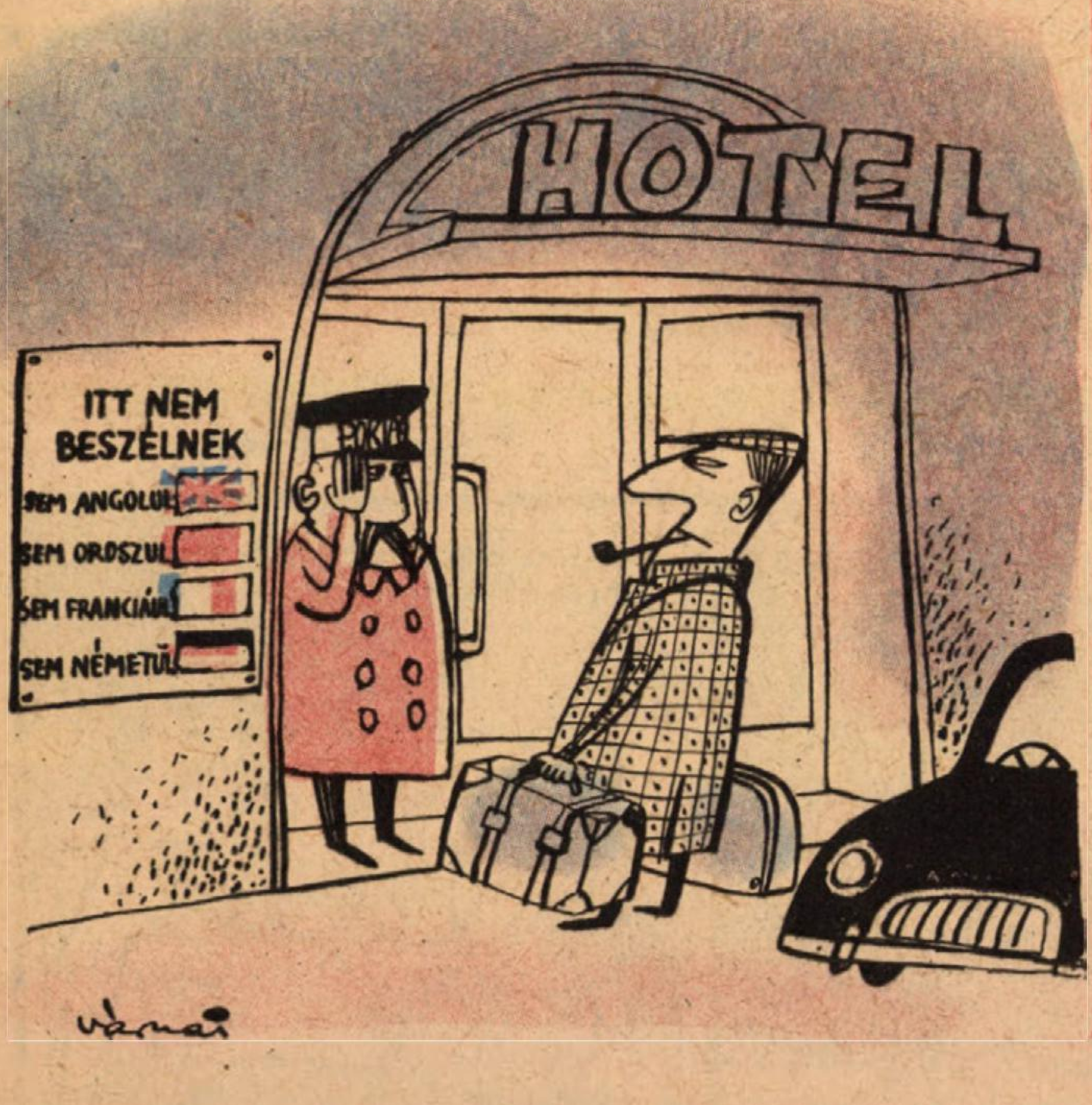
Szűr-Szabó József rajza

Délutáni csúcsforgalom a pusztán

Reprezentatív szálloda

Várnai György rajza

Szerkesztői tanács

— Kedves barátom — mondta a szerkesztő a fiatal írónak —, ezek a novellák nem jók. Sajnos, nem jók. Hiányzik belőlük az átélés, a tárgyismeret... Mondja, miért ír olyan dolgokról, amiket nem ismer? Hatoljon mélyebbre, fiatal barátom! A felszínes írások nem maradandóak... Ha megfogadja a tanácsaimat, meglátja, sikere lesz...

A fiatal író illedelmesen megköszönte a tanácsot. A szerkesztő még egyszer a lelkére kötötte:

— Ne feledje! Csak olyan dolgokról írjon, amiket jól ismer!

Néhány nap múlva a fiatal író ismét felkereste a szerkesztőt és öntudatos mosollyal letett az asztalára hét elbeszélést és négy költeményt.

Az elbeszélések ulti-partikról és a költemények egy harmadéves medikus-lányról szóltak.

Ladislav Szalay
(Bratislava)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.